

Άπόστολος Λ. Πιερρής

ΧΩΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

*Αἴτια Χωρολογικά Ιστορικής Γεωπολιτικής
και Γεωπολιτιστικής*

1997

ΜΕΡΟΣ Ζ'

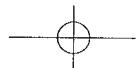
ANATOMIA ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ ΗΤΤΑΣ.

[Τὰ κείμενα γράφτηκαν τὸ 1996 μετά τὴν Κρίση τῶν Ἰμια και δημοσιεύτηκαν σὲ ἐβδομαδιαῖς συνέχειες στὸν “ΕΘΝΙΚΟ ΚΗΡΥΚΑ” Πατρῶν μέχρι το καλοκαῖρι τοῦ ἵδιου ἔτους. Τὸ 1997 προετοιμάστηκαν γιὰ ἑκδοση σὲ μορφὴ βιβλίου χωρὶς ἀλλαγές. Ἡ διαδικασία δὲν ὠλοκληρώθηκε και τὸ βιβλίο δὲν ἔξεδόθη. Δημοσιεύεται ἐδῶ ἐκείνη ἡ προετοιμασία ὡς εἶχε. Λείπουν οἱ χάρτες και τὰ διαγράμματα, τὰ ὅποια θὰ ἀναρτηθοῦν ἀπὸ τὴν ἑκδοση τοῦ 1996 στὴν ἐφημερίδα. Τὸ Κεφάλαιο 25 εἶχε δημοσιευθεῖ στὴν Ἱδια ἐφημερίδα τὸ 1995, ἐνῷ ἔμαινετο ἡ Γιουγκοσλαβικὴ Κρίση. Ἀναρτάται ἐδῶ ἀπαράλλακτο. Ἡ ἀριθμηση τῶν Κεφαλαίων και ἡ σελιδαρίθμηση ἀκολουθεῖ τὸ σχέδιο ποὺ ἄρχισε μὲ τὸ δημοσιευμένο βιβλίο τοῦ πρώτου Μέρους τοῦ ἔργου: Ἀπόστολος Λ. Πιερρῆς, *Χῶρος και Ἰστορία*, Τόμος Α', Καθολικά Πεδία Δυνάμεων, 1998.]

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΘΕΩΡΙΑ	Τοπικές Διαρθρώσεις	
	Οίκουμενικοῦ Ήγεμονικοῦ Πεδίου	469 -470
ΚΕΦ. 48	Τὰ Αἴτια τῆς Ἀποτυχίας τῆς Ἑλλάδος νὰ Ἀναλάβῃ Πρωτουργὸ Ρόλο στὴν Νέα Τάξι τοῦ ΒαλκανοΜικρασιατικοῦ Γεωπολιτικοῦ Χώρου	471 -482
ΚΕΦ. 49	Η Ἀρνητικότης τῆς Ἑλλάδος στὸ ΒαλκανοΜικρασιατικὸ Γεωπολιτικὸ Πεδίο : ή Ἑλλὰς DE FACTO Περιφερειακὸς Ἀποσταθεροποιητής	483 -484
ΚΕΦ. 50	Αὐτοπεριθωριοποίησις τῆς Ἑλλάδος στὸν Οἰκεῖο ΒαλκανοΜικρασιατικὸ Γεωπολιτικὸ Χῶρο : τὸ Μοντέλλο τῆς Ἑλληνικῆς Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς	485 -488
ΚΕΦ. 51	Ο Ἐκφυλισμὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς : Αἴτια Συστηματικῆς καὶ Χρονίας Ἀναποτελεσματικότητας καὶ Ἀποτυχίας τῆς Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς	489 -491

ΚΕΦ. 52	Παράγων Συστηματικής Άδυναμίας τῆς Έλληνικής Έξωτερικής Πολιτικής	492 -495
ΚΕΦ. 53	Τὸ Δόγμα τοῦ Μὴ -”Οντος ώς Ἐθνικὴ Στρατηγική : “Δὲν Διεκδικοῦμε Τίποτε καὶ δὲν Παραχωροῦμε Τίποτε”	496 -500
ΚΕΦ. 54	Θετικοὶ Ἅξονες Ρεαλιστικῆς Έλληνικῆς Στρατηγικῆς: Η.Π.Α. καὶ ΒαλκανοΜικρασιατικὸ Γεωπολιτικὸ Πεδίο	501 -502
ΚΕΦ. 55	Ο Σταυρὸς καὶ τὸ Αναστάσιμο τοῦ ΝεοΕλληνισμοῦ	503
ΚΕΦ. 56	Τὸ Πνεῦμα τῆς Έλληνικῆς Ἐπαναστάσεως	504 -510
ΚΕΦ. 57	ΝεοΕλληνικὴ Ἄσθένεια	511 -514

ΤΠΘ ΘΕΟΡΙΑ:

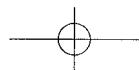
ΤΟΠΙΚΕΣ ΔΑΡΩΡΩΣΕΙΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΗΓΕΜΟΝΙΚΟΥ ΠΕΔΙΟΥ

‘Η γεωστρατηγική σημασία μιᾶς περιοχῆς καὶ ἡ θέσις της ἐντὸς τοῦ σύνθετου δυναμικοῦ πεδίου γραμμῶν ἐπιρροῆς στὸ ὅποιο ἀνήκει ἀποτελοῦν τὰ ἀντικείμενικὰ δεδομένα ἐπὶ τῶν δποίων ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ ἐδράζεται στερρεὰ ἡ πολιτικὴ κάθε χώρας ποὺ ὑπεισέρχεται στὸ ὑπ’ ὄφιν γεωπολιτικὸ πεδίο. Δικαίωμα δημιουργεῖ ἡ de facto ἐνεργὸς συμμετοχὴ στὸ πεδίο καὶ ἡ λειτουργικότης τῆς συνεισφορᾶς ἑκάστου στὴν συνοικιὴ δυναμική του. ’Επιμονὴ σὲ ἀφηρημένα δίκαια τὰ ὅποια παραμένουν ἀσχετα πρὸς τὶς πραγματικότητες τοῦ γεωστρατηγικοῦ πεδίου δυνάμεων σημάνει στὴν πράξι ἀβουλίᾳ ἢ ἀδυναμίᾳ λειτουργικῆς δράσεως στὸν οἰκεῖο γεωπολιτικὸ χῶρο - κατ’ οὓσιαν δὲ ἀρνησὶ ἐνεργοῦ συμμετοχῆς λόγῳ ἀδυναμίας ἐκπληρώσεως τοῦ προσήκοντος ρόλου στὶς σχετικὲς πολιτικοῖστορικὲς ἔξελίξεις.

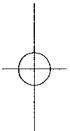
‘Η ἀνικανότης διαδραματίσεως ἐνεργοῦ ρόλου στὸν οἰκεῖο χῶρο (ὅπου καὶ ὅντως ἀποφασιστικὸς ρόλος εἶναι κατ’ ἀρχὴν δυνατός) ὑποκρύπτεται συνήθως ὅπισθεν διαδηλουμένης καὶ προφασιζομένης συμμετοχῆς σὲ ἀνοικεῖο πεδίο (ὅπου σημαντικὸς ρόλος ἀποκλείεται ἐξ ἀντικειμένου). Μία τέτοια συμμετοχὴ εἶναι ἐπομένως ἀπάτη ἀνομολογήτου ἀδυναμίας. ’Ο μονοειδῆς προσανατολισμὸς τῆς Έλληνικῆς Εξωτερικῆς Πολιτικῆς πρὸς τὴν Εὐρωπαϊκὴ “Ενωσι ἀποτελεῖ ὀκριβῶς ἔκφρασι λειτουργικῆς ἀδυναμίας τῆς ΝεοΕλλάδος νὰ ἐνεργῆσῃ δυναμικά, τώρα μάλιστα ποὺ τὸ διαμορφωθὲν ἡγεμονικὸ οἰκουμενικὸ πεδίο ὅχι μόνον ἐπιτρέπει ἀλλὰ ἐπιβάλλει ἐνεργὸ δράσι στὸν οἰκεῖο γεωπολιτικὸ πεδίο μὲ μείζονες ἐπιπτώσεις στὸν εύρυτερο χῶρο ποὺ περιλαμβάνει Εὐρωπαϊκὴ “Ενωσι καὶ Ρωσσία.

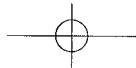
‘Η γεωπολιτικὴ ὀνάλυσις τοῦ ὅλων τῶν προβλημάτων τῆς Έλληνικῆς Εξωτερικῆς Πολιτικῆς συγκεκριμενοποιεῖ τὶς γενικῶς ἰσχύουσες δομές. ’Εξηγεῖ ἐπίσης τὰ βαθύτερα αἴτια τῆς ΝεοΕλληνικῆς ἀποτυχίας χειρισμοῦ των.

Στὴν οὓσια ἡ Έλλὰς ἀκολουθεῖ ἀσυνείδητα καὶ ἀνόητα στὴν Εξωτερικὴ Πολιτικὴ μοντέλλο Συστήματος Ισορροπίας Δυνάμεων ἀντὶ τοῦ ἰσχύοντος Μονο-

πολικοῦ· Ἡγεμονικοῦ. Στὸ πρῶτο ἐμφανίζεται διάσπασις τῶν περιφερειακῶν κατὰ φύσιν, ἐνιαίων, γεωπολιτικῶν πεδίων λόγῳ τοῦ συνδυασμοῦ ἐκάστου μέρους ἢ ὅμαδος μερῶν των πρὸς διαφορετικὸ πόλο (ἰσχυρά, κυρία Δύναμι) τοῦ Κεντρικοῦ Συστήματος Ἰσορροπίας. Ἀντιθέτως, στὸ δεύτερο ἡ ρεαλιστικὴ καὶ συμφέρουσα τάσις εἶναι ἡ συγχρότησις τῶν περιφερειακῶν ὅμογενῶν πεδίων κατὰ φύσιν καὶ τάξιν δυνάμεως εἰς ἐνεργὲς ἐνότητες. Στὴν πρώτη περίπτωσι οἱ συνδυασμοὶ συνηθέστατα εἶναι ἑτεροειδεῖς. Στὴν δεύτερη ἐπικαλοῦν οἱ ὅμοειδεῖς, ὑπὸ τὸν ὄρο βεβαίως τῆς συγχλίσεώς των πρὸς τὶς δυναμικὲς γραμμὲς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ἡγεμονικοῦ Πεδίου.

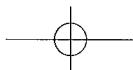
Ιερά Μονή 48

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΤΥΧΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΝΑ ΑΝΑΛΑΒΗ ΠΡΩΤΟΥΡΓΟ ΡΟΛΟ ΣΤΗΝ ΝΕΑ ΤΑΞΙ ΔΙΑΜΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΟΥ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΧΩΡΟΥ

‘Ο γεωπολιτικός χώρος είς τόν δόποιν ἀνήκει ὁργανικά ή Ἑλλὰς περιλαμβάνει τὰ Βαλκάνια καὶ τὴν Μ. Ἀσία. Τὸ Αἰγαῖο, δὲ Ἑλλήσποντος, ή Προποντίς, δὲ Βόσπορος ἐνώνουν, δὲν χωρίζουν τὶς ἀντίπερα ὅχθες. Ἡ Ἰστορία συνεβάδισε ἀσφαλῶς πρὸς τὴν ἀνθρωπογεωγραφικὴν πραγματικότητα. Στενὲς σχέσεις ἴσχυσαν ἐνωρίερα ἢ ἀργότερα μεταξὺ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ γεωπολιτικοῦ αὐτοῦ συστήματος. Ἀπεκατεστάθη ἐνωρίς πολιτιστικὴ κοινὴ μεταξὺ βασικῶν τμημάτων τοῦ χώρου, ή δόποία ἐν καιρῷ ἐπεξετάθη εἰς τὴν ὀλότητά του, ριζούμενη σὲ θρησκευτικὴν ἐπίσης ταυτότητα μὲ ἔξαίρεσι τὴν Μουσουλμανικὴν διείσδυσι, ἐνῷ ἀνεδείχθη καὶ ἀξιοσημείωτος ἐθνολογικὴν συμβατότηταν μεταξὺ αὐτοχθόνων καὶ ἐπήλυδων πληθυσμῶν.

Τὸ γεωπολιτικὸ πεδίο ἡνώθη πολιτικοϊστορικὰ τὸ πρῶτον ὑπὸ τῆς Ρώμης, ἐντὸς εύρυτάτης συνθέσεως τοῦ Μεσογειακοῦ χώρου. Τὴν Ρωμαϊκὴν διεδέχθη ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία, ή δόποία περιωρίσθη σὺν τῷ χρόνῳ σὲ Ἀρχὴν Ὁλοκληρώσεως ἀκριβῶς αὐτοῦ τοῦ πεδίου. Ἐλειτούργησαν ἐν συνεχείᾳ ἐσωτερικὲς τάσεις καὶ ἔξωτερικὲς ἐπιδράσεις ἀποσκοποῦσες εἰς τὴν ἀντικατάστασι περισσότερο παρὰ στὴν διάσπασι τῆς Βυζαντινῆς κυριαρχίας. Τελικὰ ἡ Οθωμανικὴ Αὐτοκρατορία διεδέχθη τὴν Βυζαντινήν, μὲ ἐπικράτεια συμπίπτουσα ἀδρομερῶς πρὸς τὴν Βυζαντινὴν ἀκμαζούσης ἐποχῆς, δηλαδὴ πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμαϊκὴν.

Ἡ εὔστάθεια τῆς Οθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας ἐδοκιμάζετο ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴν ἀλλοτρίωσι ποὺ ἐπεκάθητο ἐπὶ τῆς πολιτιστικῆς συνοικειώσεως καὶ τῆς ἐθνολογικῆς συμβατότητος. Ἡ τελευταία εἶναι προφανῆς στὴν φυσιογνωμίᾳ τῶν Μικρασιατικῶν πληθυσμῶν, ἀλλὰ ἐκφράζεται ἐναργέστατα καὶ μὲ τὴν διαπερατότητα τῶν πολιτιστικῶν παραμέτρων καὶ τὴν εύκολία ἀναλήφεως τοῦ βελτίστου καὶ κρατίστου πολιτιστικοῦ πλέγματος σὲ ὑψηλὴ δημιουργία καὶ τρόπο ζωῆς, σὲ τύπο σκέψεως, χαρακτῆρα βιώματος καὶ μορφὴ δράσεως. Ἀκόμη καὶ ἡ θεολογικὴ ἔκφρασις τῆς θρησκευτικῆς ἐμπειρίας ἀρύσθη τὴν

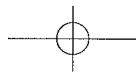

ἀλήθεια της ἀπό τὴν κοινὴ πηγὴ τῆς ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας. Ἡ θρησκευτικὴ δύμως ἐτερότης, μὲ τὴν δραστικὴ κοινωνικὴ της προβολή, ἀπέτρεπε τὴν ἀποκρυστάλλωσι καθολικῶν ἀφομοιωτικῶν δομῶν εὐσταθοῦς ὀλοκληρώσεως.

Ταυτοχρόνως ἡ κραταίωσις Ὁρθοδόξου ἔξωτερικῆς Ἡγεμονίας ἐδροῦσε καταλυτικὰ ἐπὶ τῶν ἐνδογενῶν ἀποκλινουσῶν ροπῶν. Ἡ Ρωσικὴ Αὐτοκρατορία ἐνήργει ἀποσταθεροποιητικὰ ἐπὶ τῆς Ὁθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας ἀκόμη καὶ ὅταν δὲν ἐκινεῖτο πολεμικὰ ἐναντίον της. Τρίτον, τέλος, ὁ Διαφωτισμὸς καὶ ἡ ἀλληλοσύνδεσις λαϊκῶν κυριαρχικῶν δικαιιωμάτων καὶ ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας, ἀπετέλεσε τὴν Δυτικὴ συνεισφορὰ στὴν διαδικασία ἀποσυνθέσεως τῆς Ὁθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας.

Ἡ τελικὴ πρᾶξις διαλύσεως τῆς Αὐτοκρατορίας στὸν Βαλκανικὸ χῶρο διενεργήθη ὑπὸ τῶν θυγατρικῶν κρατῶν (Ἐλλάς, Σερβία, Βουλγαρία) στὸν Α' Βαλκανικὸ Πόλεμο, ἐνῷ ἡ διανομὴ τῶν ἐδαφῶν διεκπεραιώθη μὲ τὸν Β' Βαλκανικὸ πόλεμο (Ἐλλάς, Σερβία κατὰ Βουλγαρίας). Ἡ δριστικὴ συνολικὴ διευθέτησις ἀκολούθησε τὸν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, ὁ δποῖος ἔξερράγη ἀκριβῶς διότι οἱ Κεντρικὲς Δυνάμεις (Αὐστροουγγαρία, Γερμανία) ἐπεδίωκαν ἐπιρροὴ στὸν Βαλκανικὸ χῶρο. Ἡ πολιτικὴ ἐνότης τοῦ ἐνιαίου γεωπολιτικοῦ χώρου διεσπάσθη εἰς τὰ διάδοχα κράτη, Ἐλλάς, Ἀλβανία, Γιουγκοσλαβία, Βουλγαρία, Ρουμανία, Τουρκία. Ἡ Τουρκία συνανήκει εἰς τὸ Βαλκανικὸ γεωπολιτικὸ πεδίο ὅχι ἀπλῶς καὶ μόνον μέσω τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης· ἡ Τουρκικὴ παρουσία ἐκεῖ συμβολίζει τὴν ἐνότητα τοῦ χώρου Βαλκανικῆς χερσονήσου καὶ Μ. Ἀσίας.

Ἡ ἀνάφλεξις τῶν Βαλκανίων κατὰ τὸν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ὥφείλετο ἐπίσης εἰς τὴν ἀπόφασι τῆς Κεντρικῆς Δυνάμεως (Γερμανίας) νὰ ὑπαγάγῃ τὸν χῶρο ὑπὸ τὴν ἄμεσο ἐπιρροή της. Αὐτὸ προκάλεσε καὶ τὴν ρῆξι Γερμανίας - Σοβιετικῆς Ἐνώσεως. Ἡ τελικὴ ἥττα τῆς Κεντρικῆς Δυνάμεως ἀφησε τὰ Βαλκάνια διαχωρισμένα κατὰ τὰ Βόρεια Ἐλληνικὰ καὶ Τουρκικὰ Σύνορα εἰς Νότιο Τμῆμα Δυτικῆς καὶ Βόρειο Ἀνατολικῆς ἐπιρροῆς, μὲ τὴν Γιουγκοσλαυΐα πολιτικὰ ἀδέσμευτο ὑπὸ κομμουνιστικὸ σύστημα, καὶ τὶς Ἐλληνοτουρκικὲς σχέσεις εἰς συνεχή, αὐξομειούμενη ἔντασι.

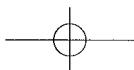

Ἡ πτῶσις τοῦ Κομμουνιστικοῦ Συστήματος εἰς τὶς χῶρες τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης καὶ ἡ διάλυσις τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως συνεπέφερε τὴν κατάργησιν τοῦ Βαλκανικοῦ διαχωρισμοῦ εἰς δύο πρακτικῶς ἀνεπικοινώνητα μέρη. Ταυτοχρόνως ἐδημιουργήθη σημαντικὸς Κενδύ Ισχύος καὶ Ἐπιρροῆς στὸν εὐρύτερο χώρο, ἀφοῦ ἡ Ἀνατολικὴ Δύναμις (Ρωσία) δὲν ἔδυνατο πλέον νὰ ἀσκήσῃ πρωτεύουσα δραστηριότητα στὴν περιοχή.

Κάθε γεωπολιτικὴ ἐνότης εἴτε ἀποτελεῖ πεδίον δυνάμεων (πολύπολο πολιτικοῦ στορικοῦ) εἴτε δλοκληροῦται εἰς μία κυριαρχία κάποιας κρατικῆς ὄντότητος (Αὐτοκρατορικὴ ὁργάνωσι μιᾶς ἢ ἄλλης μορφῆς, *Imperium*). Κάθε μερικὴ γεωπολιτικὴ ἐνότης, περιλαμβανόμενη σὲ εὐρύτερους ἀνθρωπογεωγραφικοὺς σχηματισμούς, ὑπόκειται ἐπίσης στὶς ἐπιρροές τῶν ἰσχυρῶν κέντρων, πλησιοχώρων ἢ μεμακρυσμένων, τοῦ συνολικοῦ περιβάλλοντος χώρου, ἀναλόγως τῆς δυνάμεώς των. Ἡ στρατηγικὴ λοιπὸν ἀνάλυσις τοῦ δεδομένου γεωπολιτικοῦ χώρου παρουσιάζει μία (A) ἔξωτερικὴ καὶ μία (B) ἵσωτερικὴ συνιστῶσα.

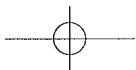
A) Μετὰ τὴν ἔκλειψιν ἀπὸ τὸ ἐνεργὸ προσκήνιο τῆς Ἀνατολικῆς Δυνάμεως (Ρωσικὴ Αὐτοκρατορία) στὴν περιοχὴ ἀπέμειναν δραστικοὶ οἱ δύο ἄλλοι ἔξωτερικοὶ συστατικοὶ παράγοντες τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος: 1) ἡ Κεντρικὴ Δύναμις (Γερμανία) περὶ τὴν δποίαν ἔχει χαλαρὰ τώρα συντεθῆ δι' οἰκονομικῶν κυρίως δεσμῶν ἡ Δυτικὴ καὶ Νότιος Εὐρώπη· καὶ 2) ἡ Δυτικὴ Ὑπερατλαντικὴ Δύναμις (Η.Π.Α.).

Μὲ τὴν κατάρρευσιν τῆς Σοβιετικῆς Αὐτοκρατορίας, τὸ Ψυχροπολεμικὸ Κοσμικό Δίπολο ἀντεκατεστάθη ἀπὸ σύστημα παγκοσμίου Ἡγεμονίας: οἱ Η.Π.Α. κατέστησαν ἀπολύτως οἰκουμενικὴ Ἡγεμονικὴ Δύναμις. Τὸ γεγονός συνίσταται στὴν μείζονα διαφορὰ τῆς πρώτης ἀπὸ τὶς δεύτερες καὶ τρίτες δυνάμεις. Ἀνήκει στὴν φυσικὴ ἐπιδίωξι μιᾶς Ἡγεμονικῆς Δυνάμεως ἡ διατήρησις καὶ ἐπαύξησις (ποσοτικὴ καὶ ποιοτικὴ) τῆς ἀποστάσεως ἀπὸ τὶς λοιπὲς σημαίνουσες Δυνάμεις: εἶναι ἡ οὖσιώδης δρμὴ αὐτοσυντηρήσεως καὶ μεγεθύνσεως τῆς κρατικῆς ὄντότητος πρὸς ἐδραίωσι τῆς κυριαρχίας της καὶ ἀνάπτυξι τοῦ ζωτικοῦ δυναμισμοῦ της.

Είναι έπομένως προφανές ότι τὸ κενὸν Ἰσχύος στὸν Βαλκανικὸν χῶρο (καὶ ἐπέκεινα, στὴν ὅλην Ἀνατολικὴν Εὐρωπαϊκὴν ζώνη) θὰ ἔσπευδε νὰ καταλάβῃ κυριαρχικὰ καὶ (ἀπὸ στρατηγικῆς ἀπόφεως) ἀποκλειστικὰ ἢ Ἀμερική, ἐμποδίζουσα τὴν προέκτασι πρὸς Νοτιοανατολὰς τῆς Κεντρικῆς (Γερμανικῆς) ἐπιδράσεως: ὅπερ καὶ ἐγένετο. Ἡ ὑπαγωγὴ τοῦ Βαλκανικοῦ πεδίου στὸν Ἀμερικανικὸν παράγοντα ἀποτελεῖ ἐπίσης εὐνοϊκὴ βάσι δυναμικῶν συσχετισμῶν πρὸς τὶς λοιπὲς χῶρες τῆς Ἀνατολικῆς Ζώνης, καὶ ἴδιως πρὸς τὴν Ρωσία. Ἔτσι, θεμελιώδης ὄρος τῶν Βαλκανικῶν ἔξελίξεων ἀναφαίνεται ἡ κυριαρχοῦσα Ἀμερικανικὴ ἐπιφρονία. Ἡ Συμφωνία τοῦ Ἰαύωνοῦ, οἱ ἴδιαίτερα στενὲς σχέσεις Η.Π.Α. καὶ Ἀλβανίας, καὶ γενικώτερα ἢ ἀποκλειστικὴ κατ’ οὓς ίαν άρμοδιότης τῆς Ἀμερικῆς στὴν συνολικὴν ἐπίλυσι τῶν προβλημάτων ποὺ ἀνέκυψαν ἀπὸ τὴν διάσπασι τῆς πρώην Γιουγκοσλαβίας, ἀποδεικνύουν τὴν ἐγκυρότητα τοῦ "Ορου ἐκείνου. Τὸ αὐτὸν διακηρύσσει καὶ ἡ πρόσφατος προσωρινὴ διευθέτησις τῆς ἙλληνοΤουρκικῆς κρίσεως.

B) Στὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ΒαλκανοΜικρασιατικοῦ γεωπολιτικοῦ χώρου ἀπεκατεστάθη μετὰ τὴν κατάρρευσι τοῦ Ἀνατολικοῦ Συνασπισμοῦ τὸ ἐγγενὲς συνεχές. Ἡ δυναμικώτερη καὶ φυσικώτερη ἐστία ὁργανώσεως τοῦ πεδίου αὐτοῦ κατὰ τὸ καθαρῶς Βαλκανικὸν τμῆμα του ἥταν ἡ Ἑλλάς. Οἱ συνθῆκες ποὺ ἀπητοῦντο γιὰ τὴν ἐκπλήρωσι τοῦ ρόλου τῆς ἥταν: 1) ἔμφασις καὶ ἀνθησις τῆς πολιτιστικοθρησκευτικῆς Ἑλληνοβυζαντινῆς καὶ συνεπῶς καὶ Βαλκανικῆς ταυτότητος γιὰ νὰ λειτουργήσῃ ὡς συνεκτικὸς ἴστος· 2) σθεναρὴ ἀναπτυξιακὴ οἰκονομία· καὶ 3) ἰσχυρὴ πολεμικὴ μηχανή. Ἡ ὑστέρησις καὶ εἰς τὶς τρεῖς παραμέτρους αἵτιολογεῖ κατὰ βάθος, χωρὶς πάντως νὰ δικαιολογῇ, τὴν θλιβερὴν ἀποτυχία τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ νὰ ἀνταποκριθῇ στὶς ὑψηλές ἐπιταγές τοῦ πεπρωμένου της. Ἡ ἀνεπάρκεια εἶναι τόσο περισσότερο ἀξιοθρήνητη, ὅσο οἱ περιστάσεις εὐνοοῦσαν τὴν ἀνάληψι δυναμικῶν τομῶν πρὸς ἀποχρυστάλλωσι νέου Βαλκανικοῦ πλέγματος. Ἔτι περαιτέρω: οἱ Η.Π.Α. κατὰ βάσι ἐζήτησαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα νὰ διαδραματίσῃ τὸν ὁργανωτικὸν αὐτὸν ρόλο, κρατώντας ταυτοχρόνως τὴν Τουρκίαν ἐκεῖθεν τῶν Βαλκανικῶν ἀναδιαρθρώσεων. Ἡ Ἀμερικὴ διεῖδε τὴν δυνατότητα ταχυτάτων ἀποτελεσματικῶν διευθετήσεων στὴν Βαλκανική, μὲ θετικὴ δυναμικὴ γιὰ ὅλη τὴν Ἀνατολικοεὐρωπαϊκὴν ζώνη καὶ (ἀκόμη σημα-

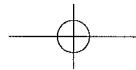
ντικώτερο) τὴν προοπτική εύεργετικῶν ζυμώσεων ὡς πρὸς τὴν Ρωσσία, λόγῳ τῶν ιστορικῶν συγγενειῶν καὶ τῆς πολιτιστικοθρησκευτικῆς κοινῆς. Δι’ αὐτὸν λόγῳ διεχώρισε ἀρχικῶς ρεαλιστικὰ τὸν ἐνιαῖο γεωπολιτικὸν χῶρον εἰς δύο μέρη, τὸν Βαλκανικὸν καὶ τὸν Μικρασιατικό. Στὸν πρῶτον ἡ Ἑλλὰς θὰ εὕρισκε φυσικὸν καὶ γόνιμο πεδίο δημιουργικῶν δράσεων ἐνῷ ἀπὸ τὸ δεύτερον ἡ Τουρκία θὰ προσανατολίζεται πρὸς τὶς δυναμικές καταστάσεις στὴν Βόρειο Μέση Ανατολὴ καὶ τὴν Κεντρικὴν Ασία. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἐπετυγχάνετο συγχρόνως καὶ μία ἀπεμπλοκὴ ἀπὸ τὸν ἐναγκαλισμὸν τῶν δύο χωρῶν εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ τὴν Κύπρο, μὲ προοπτικὴν ἐπιλύσεως τῶν διαφορῶν των: ἡ ἐνέργεια τῆς μιᾶς θὰ κατευθύνεται θετικὰ μακρὰν τοῦ χώρου τῆς ἀλλης, ἀντὶ νὰ κατατρίβεται φυχροπολεμικὰ σὲ ἀρνητικές ἐπαφὲς καὶ «μὴ πολέμους» μεταξύ των. Πρόκειται γιὰ ἔνα τολμηρὸν συνδυασμὸν ἀντάξιο τῆς Ἀμερικανικῆς Διπλωματίας τοῦ Φυσικοῦ Ρεαλισμοῦ, δπως τὴν συνάντησην ἡ Ἑλλὰς καὶ στὴν περίπτωσι τοῦ Σχεδίου Acheson.

Ο βαθύτερος λόγος τῆς μὴ ἀνταποκρίσεως σὲ παρόμοιες διεγερτικὲς προκλήσεις εἶναι πάντοτε οὐσιώδης ἀδυναμία. Ο νοσηρὸς δργανισμὸς ἀποφεύγει τέτοιες δυναμικές εὔκαιρίες ἀποτελεσματικῆς ἐνεργητικότητος· συστέλλεται ἀντὶ νὰ διατρανώνεται. Ιδεοληφίες τότε ἀναπτύσσονται περὶ (ἀνενεργοῦ) μοναδικότητος καὶ (αὐτομάτου) οἰκουμενικῆς ἔχθρότητος πρὸς αὐτόν, ποὺ ἐπιτείνουν τὴν ἀσθένειά του. Η ὑποκείμενη νόσος ἐκδηλώνεται καὶ ὡς λανθασμένες ἐπιλογὲς ἔξωτερικῆς πολιτικῆς. Στὴν συγκεκριμένη περίπτωσι ἡ ἀδυναμία τῆς Ἑλλάδος προβάλλεται ἀπὸ τὴν πολιτικοοικονομικοπνευματικὴν ἀναξιοχρατίαν ὡς Εύρωπαϊκὸς προσανατολισμὸς στὴν ἀνύπαρκτο Εθνικὴ Στρατηγική. Μία ἀκόμη ἀθεμελίωτος ἰδεοληφία διασπείρεται καὶ ἐπιβάλλεται συστηματικά. Εἰς τὴν πραγματικότητα, ἡ πρώην E.O.K. καὶ ἐν συνεχείᾳ αὐτομεγαλυνόμενη Εύρωπαϊκὴ Ἐνωσις, ἀποτελεῖ ἐπιχείρησι ΓαλλοΓερμανικῆς ἀρχικά, καὶ, παρερχομένου τοῦ χρόνου, δλοέν Γερμανικώτερης ὀλοκληρώσεως τῆς Εύρωπης (Δυτικῆς καὶ Κεντρικῆς) μέσω τῆς καλλιεργείας ἐπωφελῶν στενῶν οἰκονομικῶν σχέσεων. Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ οἰκονομικὴ Ἐνωσις εἶναι ὅμως ἀμφισβητούμενος στόχος ὡς πρὸς τὴν ἐπιτευξιμότητά του (ἐὰν εἶναι ὅντως στόχος ἄλλων χωρῶν πλὴν τῆς ισχυροτέρας Γερμανίας). Ενιαία ἡ

κοινή 'Εξωτερική Πολιτική και 'Ενιαϊκή κοινό 'Αμυντικό Δόγμα και 'Ενιαϊκός ή κοινός Στρατός της Ε.Ε. έμπιπτουν στὸ κενὸ τῆς ούτοπίας λόγῳ τοῦ ἀντικειμενικὰ μὴ δλοκληρωσίμου τοῦ Εύρωπαϊκοῦ Γεωπολιτικοῦ χώρου ἀφ' ἐνὸς καὶ τῆς ἑδραιώσεως 'Αμερικανικῆς Παγκοσμίου 'Ηγεμονίας ἀφ' ἐτέρου. 'Η κρίσις εἰς τὴν πρώην Γιουγκοσλαβία ἀπέδειξε ὅτι ή Ε.Ε. εἶναι ἀνίκανη νὰ ἀντιμετωπίσῃ προβλήματα τῆς Βαλκανικῆς, ἀφοῦ μάλιστα ή τελευταίᾳ περιελήφθη καὶ ἔμπιπτει πλέον στὴν 'Αμερικανική σφαῖρα ἐπιρροῆς. 'Εξ ἄλλου, στὴν περίπτωσι τῆς Έλλάδος, οἱ δεσμοὶ τῆς Ε.Ε. δὲν φαίνεται νὰ ἀποβαίνουν ἐπωφελεῖς οὔτε καν γιὰ τὴν 'Εθνική Οίκονομία, ἐὰν ὅντως δὲν ἐπιδιώκεται ἀπλῶς ή διατήρησις σὲ ἀσταθῆ ισορροπία μιᾶς παρασιτικῆς οίκονομίας ἐπιδότησεων, ἀλλὰ ή δυναμικὴ ἀνάπτυξις σὲ μία ἀνταγωνιστική οίκονομία ἐπενδύσεων.

Βεβαίως πρὸ τῆς καταρρεύσεως τοῦ 'Ανατολικοῦ Συστήματος ἡ ἀντιπαράθεσις 'Αμερικῆς καὶ Δυτικοκεντρικῆς Εύρωπης (τοῦ ΓαλλοΓερμανικοῦ ἀξονος) δὲν ἦταν ή καθοριστικώτερη αἵτια τῶν ἐξελίξεων στὸν εὐρύτερο χῶρο μας, ὃν καὶ πάντοτε ὑπέκειτο καὶ ὑπέβοσκε, ἀνεφαίνετο δὲ κατὰ καιροὺς ἐντονώτατα (κρίσις τοῦ Σουέζ, Στρατηγικὴ Ντὲ Γκάλ, διαφορὰ προσεγγίσεως τοῦ Κυπριακοῦ ἀπὸ 'Αγγλία καὶ 'Αμερική). 'Αλλὰ πάντως ὁ Εύρωπαϊκὸς προσανατολισμὸς τῆς Έλλάδος τότε, ἐνεγράφετο στὴν ἀποφασιστικὴ γενικὴ τοποθέτησι τῆς χώρας ἐντὸς τοῦ Δυτικοῦ Κόσμου, καὶ ἐξέφραζε τὰ ἔνιατα στρατηγικὰ συμφέροντα τούτου στὸν Βαλκανικὸ χῶρο καί, μαζὶ μὲ τὴν Τουρκία, στὸ Νοτιοανατολικὸ σκέλος τοῦ NATO. Τώρα δύμας πλέον ή πτῶσις τοῦ 'Ανατολικοῦ Μπλὸκ ἐξαφάνισε τὴν ἀνάγκη συστηματικῆς ἀρραγοῦς ἐνότητος τοῦ Δυτικοῦ Συνασπισμοῦ μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀνάδυσι ὡς κυριάρχων ροπῶν τῶν ὑποκειμένων ούσιωδῶν διαφοροποιήσεων. Τὰ ζωτικὰ συμφέροντα τῶν H.P.A. ἀντιχρούουν τὴν σταθεροποίησι καὶ ἐμβάθυνσι τῆς Εύρωπαϊκῆς δλοκληρώσεως, τὴν δόποια θὰ περιορίσουν ἀναγκαστικὰ εἴτε σὲ μία χαλαρὴ ἀνώδυνο, συμβατικὴ σύνδεσι εἴτε σὲ ἔνα ἐνεργώτερο Σύμφωνο (εἶδος Οίκονομικοῦ, κυρίως, NATO) ὑπὸ τὴν 'Αμερικανικὴ δύνασδήποτε ἡγεμονία ('Εγκατάλειψις τοῦ δόγματος Ντὲ Γκάλ ἀπὸ τὴν Γαλλία - εἰσόδος τῆς τελευταίας στὸ στρατιωτικὸ σκέλος τοῦ NATO - ἀποδοχὴ ἀπὸ τὴν Γερμανία τῆς ζώνης ἐλευθέρου ἐμπορίου μεταξὺ

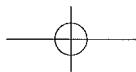

Ε.Ε. καὶ Βορείου Ἀμερικῆς). Τὰ ζωτικὰ συμφέροντα τῆς Ἑλλάδος συνδυάζονται ἀρμονικὰ μὲ τὴν Ἀμερικανικὴ Στρατηγική: τονισμὸς τῆς δυναμικῆς τοῦ ΒαλκανοΜικρασιατικοῦ Γεωπολιτικοῦ χώρου καὶ ἀποδυνάμωσις τῆς Δυτικο-Κεντρο-Εύρωπαϊκῆς ὁρμῆς ὀλοκληρώσεως (τεχνητῆς ἄλλως τε, βιαζομένης καὶ ἀτελεσφόρου).

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἡγετικὴ Ἀναξιοχρατία δὲν μπόρεσε καὶ δὲν θέλησε νὰ λάβῃ τὰ μηνύματα τῶν καιρῶν καὶ νὰ ἀξιολογήσῃ ὅρθὰ τὴν πραγματικὴ σημασία τῆς Νέας Τάξεως. Ἡ ἀνικανότης τοῦ ἐλέγχοντος πολιτικοοικονομικοεδοτικοῦ μηχανισμοῦ (καὶ ἡ πολιτικὴ ἀριστία τοῦ κυκλώματος ἀδιαφανῶν συμφερόντων ποὺ ἔξυπηρετοῦνται ἀπὸ ἐκεῖνον) δδηγεῖ στὸν προστατευτισμὸ τῆς Ε.Ε., πρὸς τὴν ὅποια καὶ ἀναγκαίᾳ συνδέεται γιὰ τὴν διατήρησί του. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἡ ἔξυγίανσις εἰς βάθος τῆς Οἰκονομίας καὶ τοῦ Δημοσίου Βίου διέρχεται διὰ τῆς ὁρμῆς δυναμικῆς Ἐθνικῆς Στρατηγικῆς· καί, ἀντιστρόφως, συμφέρουσα χάραξις ἔξωτερικῆς πολιτικῆς ὥθετ εἰς τὴν ἐμπέδωσι ἀξιοχρατικῆς καὶ ἀποτελεσματικῆς ἀναμορφώσεως τῆς Κοινωνίας (εἰς τὴν ἀναγέννησι τῆς ἀρχαίας ἀριστείας).

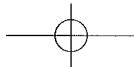
Ἡ ἐμφιλοχωροῦσα ἀσθένεια τοῦ κοινωνικοῦ σώματος καὶ ἡ ἀνικανότης τοῦ κυριαρχοῦντος στελέχους τῆς Κοινωνίας, προκάλεσε τὴν θεμελιώδη ἔθνικὴ μειοδοσία: ἡ Ἑλλὰς δὲν ἀνταπεκρίθη στὶς προοπτικὲς καίριου ρόλου τοπικῆς ἡγετικῆς δράσεως ποὺ ἡ θέσις τῆς καί, πρό πάντων, ἡ ἐνεργὴ σύμπτωσις Ἐλληνικῶν καὶ Ἀμερικανικῶν ζωτικῶν συμφερόντων ἀνοιγε.

Οἱ γενικὲς γραμμὲς τῶν ἔξελίξεων ἀναδύονται ὡς ἔξης. Ἀρχικῶς ἡ Ἑλλὰς δὲν ἀντελήφθη τὸ παρωχημένο τῆς προσκολλήσεως στὴν, ἀνεδαφικὴ οὕτως ἢ ἄλλως, Εύρωπαϊκὴ Ἰδέα, ἡ ὅποια ἄλλως τε δὲν ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν Εύρωπαϊκὴ πραγματικότητα, παροῦσα ἢ ἐφικτή. Δὲν κατέστρωσε Ἐλληνοεντρικὴ συνολικὴ Βαλκανικὴ Πολιτική. Ἀντιθέτως προσεδέθη παθητικὰ στὴν καταδικασμένη εἰς ἀποτυχία ἀντίληψι τῆς Ἑλλάδος ὡς γεφύρας τῶν Βαλκανίων πρὸς τὴν Ε.Ε.: ἀκριβῶς δηλαδὴ εἰς ὅτι προσέβαλλε τὰ ζωτικὰ συμφέρο-

ντα τῆς χώρας καὶ ἀντέκειτο στοὺς Ἀμερικανικοὺς σχεδιασμούς. Ἡ Βαλκανικὴ συνάφεια τῆς Ἑλλάδος προσέδιδε στὴν χώρα βάρος κατὰ πολὺ ὑπέρτερο τῆς σημασίας της ὡς γεφύρας, βάρος ποὺ καθίστατο καθοριστικὸ τῶν ἔξελίξεων μὲ τὴν συνδρομὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ἡγεμονικοῦ Παράγοντος. Ἀντ’ αὐτοῦ ἐλειτούργει ἀνασταλτικὰ ἢ ἐκπληκτικὰ ἀνόητη ὑπόθεσις, ὅτι ἡ Ἑλλάς, ὡς χώρα-μέλος τῆς Ε.Ε., δύναται νὰ ἐπιδιαιτητεύῃ εἰς τὰ προβλήματα τῆς περιοχῆς, ἀντὶ νὰ λαμβάνῃ ἐνεργὸ μέρος. Θὰ μείνῃ ἀσφαλῶς στὴν Ἰστορία ὡς φαινόμενο τραγικῆς γελοιότητος τὸ ὅτι ἡ Ἑλλάς θὰ μποροῦσε νὰ ἐκλάβῃ τὶς ἔξελίξεις στὰ Σκόπια, στὸ Βελιγράδι ἢ στὴν Βοσνία καὶ τὴν Κραΐνα ὡς μὴ περιλαμβανόμενες στὴν σφαίρα τῶν ζωτικωτάτων συμφερόντων τῆς, καὶ ἐπομένως ὡς μὴ καλοῦσες εἰς τὴν λῆψι συγκεκριμένων θέσεων καὶ τὴν ἐνεργὸν ὑποστήριξίν των ἐπὶ πάντων τῶν σχετικῶν θεμάτων. Ἐπιπλέον, ἡ Ἑλλάς εἴτε δὲν ἔννόησε ὅτι στὴν κρίσι τῆς πρώην Γιουγκοσλαβίας διαδραματίζεται ἀγών ἔξωτερικῶν ἐπιφροῶν εἴτε ἐλαβε ἐσφαλμένη θέσι στὸν ἀγώνα. Τὸ πότε καὶ πῶς θὰ λυθῇ ἔνα πρόβλημα εἶναι πάντοτε ἄρρηκτα συνδεδεμένο μὲ τὸ ποιὸς θὰ τὸ λύσῃ, ἢ, ἀκριβέστερα, θὰ καταβάλῃ τὴν καταληκτικὴν δυναμικὴν ἐπιλύσεώς του, προσωρινῆς ἢ σχετικὰ μονίμου. Ἡ παραγνώρισις τῆς θεμελιώδους αὐτῆς ἀρχῆς στρατηγικῆς ὀδήγησε εἰς ἔνα στεῖρο φορμαλισμό. Ἐθεωρήθη π.χ. ὅτι τὸ θέμα τῆς πρώην Γιουγκοσλαβικῆς Δημοκρατίας τῆς Μακεδονίας μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπισθῇ χωριστὰ ἀπὸ τὸ γενικότερο Γιουγκοσλαβικὸ πρόβλημα καὶ πέραν συγκεκριμένου στρατηγικοῦ συνδυασμοῦ ἐπιλύσεώς του. Εἰς τὴν πραγματικότητα, οἱ σχέσεις τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν Δημοκρατία ἐκείνη ἐχρειάζετο νὰ παραμένουν τεταμένες, καὶ κατὰ καιροὺς ἐκρηκτικές, ὅσο τὸ Βοσνιακὸ ἔβραζε· ἐνῷ ἐπρεπε νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ προβοῦμε σὲ λύσι τοῦ ζητήματος στὸ πλαίσιο γενικῆς διευθετήσεως τοῦ Δυτικοῦ Βαλκανικοῦ χώρου, καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Οἰκουμενικῆς Δυνάμεως.

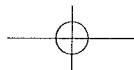
Τὴν ἀποτυχία τῆς Κυβερνήσεως Μητσοτάκη νὰ ἀντιληφθῇ τὴν πραγματικὴν διαπλοκὴν τῶν στρατηγικῶν συμφερόντων, ἀκολούθησε ἡ ρεαλιστικότερη ἀλλὰ ἀμυντικὴ καὶ ἀναποτελεσματικὴ πολιτικὴ Παπανδρέου. Ἡ Ἑλλάς ἐλλείφει δημιουργικοῦ σχεδιασμοῦ τολμηρῶν πρωτοβουλιῶν καὶ δυναμικῆς δράσεως μὲ

γνώμονα βαθεῖα γνῶσι τῶν ἴστορικῶν στρατηγικῶν δεδομένων ἀπώλεσε τὴν εὐκαιρία ἀξιοποιήσεως τῶν συγχριτικῶν πλεονεκτημάτων τῆς στὴν διαμόρφωσι τῆς Νέας Βαλκανικῆς Τάξεως. Τὸ κενὸ ἀπὸ τὴν ἀπουσία τῆς Ἑλλάδος στὴν αἰχμὴ τῶν Βαλκανικῶν ἐξελίξεων (πολιτικά, πολιτιστικοθρησκευτικά, οἰκονομικὰ καὶ στρατιωτικά) ἐπέπρωτο ἀναγκαστικὰ νὰ καλύψῃ ἀλλη τοπικὴ δύναμις. Ἔτσι ἡ παθητική, ἄν καὶ πραγματικώτερη, παρακολούθησις τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιρροῶν εἰς τὰ Βαλκάνια ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὴν μετέτρεψε σὲ τοπικὴ δύναμι δευτέρας σημασίας. Ἡταν ἔνας αὐτοπροσδιορισμός γιὰ τὸν δόποιον δὲν μπορεῖ νὰ παραπονεῖται καὶ διαμαρτύρεται: ἥσσονες πρωτοβουλίες, ἥσσονες εὐθύνες, ἥσσονες δικαιοδοσίες, ἥσσονα πλεονεκτήματα, ἥσσονες κίνδυνοι, ἥσσονα ἀτοπήματα καὶ παθήματα.

Ἄλλὰ ἡ Νέα Τάξις εἰς τὰ Βαλκάνια θὰ διεμορφοῦτο οὕτως ἢ ἀλλως. Ὁ ἐξωτερικὸς στρατηγικὸς Ὅρος στὸ ΒαλκανοΜικρασιατικὸ γεωπολιτικὸ πεδίο εἶναι ἡ ἀποφασιστικὴ συμπερίληφή του στὴν σφαῖρα ἐπιρροῆς τῆς Οἰκουμενικῆς Υπερδυνάμεως. Ὁ ἐσωτερικὸς ὄρος κατὰ τὸν ἀρχικὸ σχεδιασμὸ θὰ ἦταν βασικὰ μία ἀποστροφὴ τῆς Τουρκίας ἀπὸ τὸν Βαλκανικὸ χῶρο καὶ πρωτουργὸς Ἐλληνικὸς ρόλος στὴν ὁργάνωσί του, δ ὁ δόποιος γιὰ νὰ εἶναι ἀποτελεσματικὸς θὰ ἔδρα μὲ τὴν σύμπηξι δυναμικοῦ ἀξονος Ἀθηνῶν - Βελιγραδίου, μὲ τὴν δλόθυμο συμμετοχὴ τῆς Ἀλβανίας καὶ τὴν συνέργεια τῆς Ρουμανίας, μία Βαλκανικὴ διάρθρωσι ποὺ θὰ συμπαρέσυρε καὶ τὴν Βουλγαρία. Ὁ ἐσωτερικὸς ὄρος θὰ ἔπρεπε ἀσφαλῶς νὰ ἐναρμονίζεται πρὸς τὸν ἐξωτερικό.

Ἡ Ἐλληνικὴ ὕφεσις καὶ ἀπεμπόλησις τοῦ ἐπιβαλλομένου ρόλου τῆς χώρας, καθὼς καὶ ἐπαμφοτερίζοντες Σερβικοὶ προσανατολισμοί, καὶ συμπαρακολουθοῦντα τακτικὰ σφάλματα, ὡδήγησαν κατ' ἀνάγκη στὴν ἀποκατάστασι τῆς ἀντιεμενικῆς ἐνότητος τοῦ ΒαλκανοΜικρασιατικοῦ γεωπολιτικοῦ πεδίου, καθὼς καί, κατ' ἀκολουθίαν, ἐπανακατάφασι καὶ ἀναβάθμισι τοῦ Βαλκανικοῦ ρόλου τῆς Τουρκίας, δεδομένου καὶ τοῦ ἐνεργοῦ τόξου τῆς ἐξωτουρκικῆς Μουσουλμανικῆς Βαλκανικῆς διασπορᾶς (Βοσνία, Κοσυφοπέδιο, Ἀλβανία, Σκόπια, Βουλγαρία, Δ. Θράκη). Ἡ δλοκλήρωσις τοῦ γεωπολιτικοῦ μας χώρου ἀπαίτετ πλέον τὴν ἐνεργὸ σύμπραξι Ἐλλάδος καὶ Τουρκίας, καὶ τοῦτο

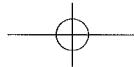

ἀποτελεῖ τὴν καίρια ἴδιοτυπία τοῦ δευτέρου σχεδιασμοῦ τοῦ ἐσωτερικοῦ ὄρου Βαλκανο-Μικρασιατικῆς ὀργανώσεως ἔναντι τοῦ ἀρχικοῦ.

Ἡ νέα Ἐξωτερική Πολιτική, μὲ τὸν προφανῆ Εύρωπαικὸ προσανατολισμό της, εἶναι, ὑπὸ τὶς περιστάσεις αὐτές, καὶ ἥταν ἅμα τῇ συστάσει της, ἔνας ἐπικίνδυνος ἀναχρονισμός. Ἐπαναφέρει τὴν φυχροπολεμικὴ λογικὴ τῆς Εύρωπαικῆς Ἐνοποιήσεως καὶ ἐπαναλαμβάνει τὸ θεμελιῶδες στρατηγικὸ λάθος τῆς Κυβερνήσεως Μητσοτάκη ὑπὸ κατὰ πολὺ δυσμενέστερες μάλιστα συνθῆκες. Οἱ Η.Π.Α. ἔχουν λάβει πλέον σαφῆ θέσι καὶ ὁ ἐξωτερικὸς "Ορος" εἶναι δεδηλωμένος. Οἱ πολλαπλές προειδοποιήσεις δὲν εἰσακούσθησαν, καὶ ἡ κυβέρνησις φαίνεται νὰ μὴν λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὸ νόημά των οὕτε ἐκ τῶν ὑστέρων. Τὰ παθήματα δὲν γίνονται μαθήματα εἰς τοὺς ἄφρονες: χρειάζεται ίκανή γνῶσις τῆς πραγματικότητος ἔστω καὶ γιὰ τὴν ὀρθὴν ἀποτίμησι μιᾶς ἀποτυχίας. Ὁ Ἐπιμηθεὺς κατέχει κάποια σοφία, ὃν καὶ ἀτελέστερη ἀπὸ τὸν Προμηθέα. Οἱ ἀναλύσεις περὶ πολλὰ τυρβάζουν, ἐνῷ ἐνός ἔστιν χρεία.

Τὸ δέον εἶναι ἡ χάραξις συνολικῆς ἔθνικῆς Στρατηγικῆς ποὺ θὰ πληροῖ τοὺς δύο "Ορους" ρεαλιστικῆς γεωπολιτικῆς δράσεως στὴν περιοχή, τὸν δεύτερο ὑπὸ τὴν παροῦσα μορφή του. *Τοῦτο προϋποθέτει:* 1) ἐντοπισμὸ καὶ ἔμφασι τῶν συμπτωτικῶν δομῶν Ἑλληνικῶν καὶ Ἀμερικανικῶν ζωτικῶν συμφερόντων· 2) δυναμικὴ Βαλκανικὴ πολιτικὴ μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι στενῶν, δλοσχερῶν δεσμῶν μὲ τὶς λοιπὲς χῶρες καὶ μὲ ἀξονα τὶς ἙλληνοΣερβικὲς σχέσεις· καὶ 3) συνολικὴ διευθέτησι τῶν Ἑλληνοτουρκικῶν διαφορῶν. Ἡ διάρθρωσις τέτοιου ἐνιαίου Στρατηγικοῦ Δόγματος χρειάζεται νὰ προχωρήσῃ σὲ ριζικὸ βάθος καὶ λεπτομερειακὸ πλάτος. Τὸ ἔργο εἶναι ἐφικτό καὶ ὑπόσχεται τὰ βέλτιστα ὑπὸ τὰ νέα δεδομένα.

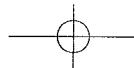
Βεβαίως οἱ τρεῖς αὐτὲς προϋποθέσεις ἀλληλοπλέκονται. *Εἶναι ἀνόητος φορμαλισμὸς νὰ ἐπιχειρεῖται συγχρότησις πολιτικῆς στὶς δύο τελευταῖς χωρὶς ὀργανική της ἐνσωμάτωσι στὴν πρώτη.* Ἡ Ἑλλὰς οὔτε τὰ Βαλκάνια θὰ προσεγγίσῃ καθοριστικὰ οὔτε μὲ τὴν Τουρκία θὰ συλλειτουργήσῃ εύνοϊκά, μέσω τοῦ Εύρωπαικοῦ ἀποδυναμουμένου συστήματος. Ἀντιθέτως, ὀρθὲς καὶ ἐπωφελεῖς

σχέσεις μὲ τὴν Ε.Ε. θὰ προκύψουν ἀπὸ τὴν πλήρωσι καὶ τῶν τριῶν ζωτικῶν προϋποθέσεων ὡς προτεραιότης χαμηλοτέρας τάξεως. Ἀσφαλῶς ἡ Ἑλλὰς δὲν χρειάζεται νὰ ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τὶς Εὐρωπαϊκὲς διαδικασίες, πρὸς τὶς ὅποιες ἀντιθέτως πρέπει νὰ ἐπιδεικνύῃ σταθερὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἀδιάλειπτο ἀγωνιστικὴ συμμετοχὴ.

Ἡ ἀνάδρασις ἀπὸ τὸν ΒαλκανοΜικρασιατικὸ γεωπολιτικὸ χῶρο πρὸς τὴν ΔυτικοΚεντρικὴ Εὐρώπη πρέπει νὰ μεγιστοποιηθῇ. Ἡ τοπική, οἰκεία διάστασις θὰ δώσῃ βάρος στὸν Εὐρωπαϊκὸ ρόλο, καὶ ὅχι ἀντιστρόφως.

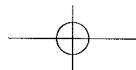
Στὴν πρωτιστεύουσα ἔθνικὴ ἀνάγκη χαράξεως μιᾶς τέτοιας Στρατηγικῆς ἀντιστρατεύεται ἀκούσια ἢ ἔκούσια ἢ ἀδράνεια καὶ τὸ συμφέρον ἐνὸς ἀναποτελεσματικοῦ ἴθύνοντος συστήματος ποὺ ἐπικαλεῖται ἔναν ἀνεδαφικὸ καὶ ἀναχρονιστικὸ Εὐρωπαϊσμὸ πρὸς κάλυψι τῆς καθολικῆς, παταγώδους ἀποτυχίας του. Αὐτὸ ποὺ ἀπαιτεῖ κατεπειγόντως ἢ Νεοελληνικὴ Κοινωνία δὲν εἶναι ἔνας ἀκόμη ἀνούσιος φορμαλισμὸς εἰς ἀντικατάστασι τῶν ἐφθαρμένων παλαιοτέρων: δὲν βοηθεῖ ἢ συμβολικὴ ἐπίκλησις τοῦ Ἐκσυγχρονισμοῦ ἀντὶ τῆς ὑψώσεως τῆς σημαίας τῶν Ἐθνικῶν Ἰδεωδῶν ἢ τῶν Δημοκρατικῶν, Προοδευτικῶν Ὀραμάτων. Χρειάζεται ριζικὴ ἔξυγίανσις τοῦ συγχρόνου μοντέλου, ὅπως ἀκριβῶς ὑπῆρχε ἢ ἀνάγκη ριζικῆς ἔξυγιάνσεως τοῦ παραδοσιακοῦ κοινωνικοῦ προτύπου καὶ τῶν συναφῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν δομῶν καὶ λειτουργιῶν. Τὸ μόνιμο πρόβλημα τῆς ἡγεσίας τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος εἶναι πρόβλημα νοσηρᾶς ἐλαφρότητος, μιᾶς πρωτοφανοῦς κουφότητος ποὺ ἐκτρέφει δυσίατη διαφθορά. Ἡ ρηχὴ ἰδεολογία τοῦ Διαφωτισμοῦ καὶ ἡ τεχνητότης τῆς Εὐρωπαϊκῆς μεθοδολογίας καὶ ὀργανώσεως, ἐπεκράτησαν μὲν λόγῳ συνθηκῶν, ἀλλὰ δὲν εύδοκιμησαν γονίμως στὸ Ἑλληνικὸ ἔδαφος. Ἀντιθέτως, πρακτικὰ ὅτι θεωρεῖται μειονέκτημα στὸν Ἑλληνα ἀποτελεῖ, καλλιεργούμενον, συγχριτικὸ πλεονέκτημά του. Ἡ ἀναστροφὴ τῶν ἐγγενῶν ἀξιῶν κακρὸς νὰ ἀναστραφῇ. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀξιολογία ἐπικεντρώνεται σὲ ἀτομικὴ τελειότητα καὶ λειτουργικότητα, σὲ ἀνεμπόδιστο ἄμιλλα καὶ ἀριστεία. Βασικὴ κοινωνικὴ διαρθρωτικὴ ἀρχὴ εἶναι τὸ κατ' ἀξίαν ἐκάστου ὑπάρχει αὐτόματος ἀντιστοίχισις κατορθω-

μάτων και δργανικής τιμῆς και κύρους, ἀποτυχίας και ἀσημαντότητος. Κάθε τι στὴν ἀτομικὴ δραστηριότητα ἔχει ἀντίκτυπο στὴν αλίμακα ἀπηχήσεως. Ἐπιτυχία, Ἀξία, Τιμὴ και Εύθυνη συστοιχοῦν ἀκριβῶς. Ἡ ἀρχαία θεωρία δίνει στερεὴ θεμελίωσι σὲ σύγχρονες ἀντιλήφεις αἰχμῆς.

Ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ἐξυγίανσις τῆς Νεοελληνικῆς Κοινωνίας και ἡ Ἐθνικὴ Στρατηγικὴ ἀλληλοσυναρτώνται.

Τὰ ὑγιῆ στελέχη τῆς Νεοελληνικῆς Κοινωνίας στὸν πνευματικό, ἐπιχειρηματικό, ἐπαγγελματικὸ τομέα, στὴν σκέψι, τὴν τέχνη, τὴν παραγωγή, τὴν πληροφόρησι, σὲ ὅλες τὶς δραστηριότητες τοῦ θρησκευτικοῦ και κοσμικοῦ χώρου, ὅλοι ὅσοι ἐμποδίζονται στὴν δημιουργικὴ δρᾶσι τῶν ἀπὸ τὶς πέδες τῆς Γραφειοκρατίας, Πολυνομίας και Πολυοδηγίας, τοῦ Προστατευτισμοῦ, τῆς Ἀχροσίας και τῆς γενικῆς Ἀνευθυνότητος ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ τὴν συστηματικὴ Πολυϋπευθυνότητα, ὅλοι ἐπίσης (και εἶναι οἱ πολλοί) ποὺ ὑποφέρουν τὶς συνέπειες ἀπὸ τὸν ἐμποδισμό δράσεως τοῦ ὑφηλοῦ δυναμικοῦ και ἀπὸ τὴν συνεπακόλουθο σῆψι ἀεργίας και διαφθορᾶς, ὅλοι ὅσοι ἔχουν συμφέρον νὰ ἀπομονώσουν τὴν Ἀναξιοκρατικὴ Ὁλιγαρχία και νὰ ἀντιστρέψουν τὴν παραχμὴ ποὺ ἐκπορεύεται ἀπὸ Ἀθήνα και Βρυξέλλες, θὰ φέρουν τὸ βάρος τῆς Ἀνανεώσεως και Ἀναζωογονήσεως τῆς Κοινωνίας, τῆς ὑφώσεως τοῦ τόνου ζωῆς, τῆς ἐκλύσεως τῶν συμπιεσμένων ἀποθεμάτων ἐνεργείας εἰς ὁδοὺς δημιουργίας και ἔργα ἀληθοῦς μεγέθους. Ο καιρὸς τὸ ἐπιτρέπει. Τὸ Πνεῦμα τῆς Ἑλλάδος τὸ ἀπαιτεῖ. Ο Θεὸς τῶν Πατέρων κατανεύει.

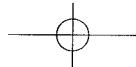
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 49

Η ΑΡΝΗΤΙΚΟΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΣΤΟ ΒΑΛΚΑΝΟΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΟ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΕΔΙΟ-Η ΕΛΛΑΣ ΔΕ FACTO ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟΣ ΑΠΟΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΗΤΗΣ

Η άνικανότης δὲν εἶναι μόνο φθοροποιὸς ἔαυτῆς ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνη γιὰ τὸ περιβάλλον της. Η παντελὴς ἀπουσία ὁρθῆς, συνολικῆς ἐθνικῆς στρατηγικῆς βλάπτει τὴν Ἑλλάδα καὶ συγχρόνως ἀποσταθεροποιεῖ τὴν γειτονικὴ περιοχὴ ἐπὶ μονίμου βάσεως. Η ἀδυναμία τῆς Ἡγετικῆς Ἀναξιοκρατίας νὰ ἐννοήσῃ καὶ στοιχειωδῶς ἀκόμη τὰ πραγματικὰ δεδομένα καὶ παραμέτρους τοῦ περιφερειακοῦ γεωπολιτικοῦ χώρου, τὴν καθιστᾶ ἀνίκανη νὰ συλλάβῃ τὸ νόημα τῶν γεγονότων, νὰ προβλέψῃ σωστὰ τὶς ἔξελίξεις καί, ἐπομένως, νὰ δράσῃ σὲ συντονισμὸ μὲ τὶς δυναμικὲς γραμμὲς τοῦ ἀντικειμενικὰ ἰσχύοντος πεδίου πρὸς μεγιστοπόίηση τῆς ἀποτελεσματικότητος τῆς ἐνέργειας τῆς χώρας. Θεμελιώδης ἀγνοία ἐκ μέρους τῶν ὑπευθύνων εἶναι πάντοτε μεῖζον ἀμάρτημα καὶ γνησία κακότης.

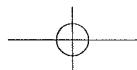
Η ριζικὰ ἐσφαλμένη προοπτικὴ (προϊὸν συστηματικῆς ἀγνοίας) τῆς ἀναξιοκρατίας ἔχει παρασύρει τὴν Ἑλλάδα σὲ ρόλο de facto ἀποσταθεροποιητοῦ τοῦ Βαλκανο-Μικρασιατικοῦ γεωπολιτικοῦ χώρου.

- 1) Ἀφοῦ ἐτέθησαν μετὰ μακρὰ δοκιμασία τὰ θεμέλια δυναμικῆς εἰρήνης στὴν πρώην Γιουγκοσλαβία (Συμφωνία Dayton) μὲ σκοπὸ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων βέλτιστη ἐνίσχυσι τῆς ἐνότητος τῆς γεωπολιτικῆς περιοχῆς πρὸς τὴν δέουσα κατεύθυνσι, ἡ Ἑλλὰς ἐν συνεχείᾳ τότε ἔχαλάρωσε δραματικὰ τὸν τόνο τῆς παραδοσιακῆς στενῆς ἘλληνοΣερβικῆς συνεννοήσεως.
- 2) Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1996 προκαλεῖται ὅξυνσις τῶν ἘλληνοΤουρκικῶν σχέσεων: θεμελιωδῶς ἐσφαλμένοι χειρισμοὶ ὁδηγοῦν σὲ βαρύτατη Διπλωματικὴ ἥττα κατὰ τὴν κρίσι τῶν Ἰμια, καὶ παρὰ τὸ πνεῦμα τῆς συμφωνίας ἀπεμπλοκῆς ἡ Ἑλλὰς ἀρνεῖται νὰ ἀρθρώσῃ θετικὴ συνολικὴ πολιτικὴ στὰ ἘλληνοΤουρκικὰ περιλαμβανομένου καὶ τοῦ Κυπριακοῦ, περιοριζομένη στὴν αὐτοκαταστροφικὴ τακτικὴ τῆς μὴ-λύσεως ἦ, ὑποχρεουμένη σὲ διάλογο, στὴν διάτρητη ὑπεκφυγὴ τῆς βῆμα-πρὸς-βῆμα προσεγγίσεως.
- 3) Τὴν ἀρνητικὴ στάσι πρὸς τὶς κύριες Δυνάμεις τῆς περιφερείας συνοδεύει

ἀλόγιστη καὶ ἐπίμονη ὑποστήριξις καθεστώτων καὶ πολιτικῶν σὲ Βουλγαρία καὶ Ἀλβανία, ποὺ ἀποξενώνονται ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν πραγματικότητα τῶν χωρῶν των χάνοντας τὰ ἐρείσματά των. Ἡ κραυγαλέα ἀποτυχία, δὲ κλονισμὸς καὶ ἡ ἐν συνεχείᾳ κατάρρευσις τῶν καταστάσεων αὐτῶν ἀποστερεῖ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀπαραίτητη ἀξιοπιστία καὶ δυνατότητα νὰ ἔχασκήσῃ τὸν φυσικὸ δημιουργικὸ τῆς ρόλο στὴν δόμησι νέας εύσταθοῦς καὶ δυναμικῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἀσφαλείας στὴν εὐρύτερη περιοχή. "Οτι δὲν ὑφίσταντο λόγοι κομματικῆς δύμοιδείας ποὺ ὑπαγόρευσαν τὴν στάσι τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἐν προκειμένῳ, εἶναι καταφανὲς ἀφοῦ στὴν μὲν Βουλγαρία ἡ συνεργειακὴ κατάστασις ἀντεπροσωπεύετο ἀπὸ τὸ Σοσιαλιστικὸ κόμμα, ἐνῷ στὴν Ἀλβανία τὸ Σοσιαλιστικὸ ἦταν ἡ ἀξιωματικὴ ἀντιπολίτευσις.

- 4) Ἡ ἀσυνέργεια ὑπὸ τὶς κρατοῦσες πλέον συνθῆκες πρὸς τὸ κράτος ποὺ ἀπετελέσθη στὴν γεωγραφικὴν "Ανω (Βόρεια) Μακεδονία προέρχεται κατ' οὐσίαν ἀπὸ τὴν ἀβεβαιότητα πολιτικῆς τὴν δποία ἀναγκαίως ἀπογεννᾶ ἡ ἐκπληκτικὴ ἀπουσία γενικώτερης ρεαλιστικῆς στρατηγικῆς γιὰ τὸν ὅλο γεωπολιτικὸ χῶρο. Ὁ ἐπικαλούμενος λεκτικὸς ἐθνικισμὸς ἀποδεικνύεται στὴν πράξι προσχηματικὸς καὶ ἀντικρυς ἀντεθνικός, ἀφοῦ ὑποσκάπτει τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα. Ἡ ἀσυνέργεια ἔχει ἀποσταθεροποιητικὲς ἐπιπτώσεις, καὶ τὸ μόνο ἵσως σχετικὰ θετικὸ εἶναι ὅτι ἡ-ἀναμενόμενη ἐσφαλμένη-συνέργεια ἐὰν ὑπῆρχε (τοῦ τύπου τῶν τελευταίων — ”— ΕλληνοΒουλγαρικῶν καὶ ἙλληνοἈλβανικῶν σχέσεων) θὰ ἤταν ἀρνητικώτερη: Θλιβερὴ ἴκανοποίησις. Μὴ-λύσις, ἵσες ἀποστάσεις καὶ οὐδετερότητης εἶναι ἀρνητικοὶ παράγοντες, ιδιαίτερα σὲ περιόδους δυναμικῶν ἀνασυγχροτήσεων.

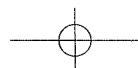
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5ο

ΑΥΤΟΠΕΡΙΘΩΡΙΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΣΤΟΝ ΟΙΚΕΙΟ ΒΑΛΚΑΝΟΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΟ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΟ ΧΩΡΟ - ΤΟ ΜΟΝΤΕΛΟ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Τὸ μοντέλλο τῆς Ἑλληνικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς ἐμφανίζει μία μόνιμη σταθερὰ σφάλματος. Οἱ ἀκολουθούμενες πολιτικὲς παλινδρομοῦν σὲ κύκλους δράσεων καὶ ἀδρανειῶν, ἐσφαλμένων καὶ ἀκραίων ἀμφοτέρων. Σὲ κάθε πρακτικὰ σημαντικὴ περίπτωσι ὑπάρχει διαφορὰ φάσεως ὡς πρὸς τὸν χρόνο τῆς ἐνεργείας ἢ τῆς ἀποχῆς ἀπὸ αὐτή, διαφορὰ οὐσίας ὡς πρὸς τὸ συγκεκριμένο περιεχόμενό της, καὶ διαφορὰ συντονισμοῦ ὡς πρὸς τὸν κατάλληλο συνδυασμὸ Δυνάμεων στὰ πλαίσια τοῦ ὅποιου ἐπιχειρεῖται ἢ μή.

Ἡ συνεχῶς δρῶσα σταθερὰ σφάλματος ὁδηγεῖ ἀναγκαίως σὲ ἐπανωτές, πολλοπλασιαστικὲς ἀποτυχίες. Ἡ λανθασμένη κίνησις προκαλεῖ ἀποτυχία —ἡ ἀποτυχία προκαλεῖ βεβιασμένη προσπάθεια διορθώσεως μὲ μηχανιστικὴ ἀντίθετη κίνησι— ἡ ὄρθη κίνησις γιὰ τὴν προηγούμενη περίοδο καὶ κατόστασι εἶναι μετὰ στὴν ἀκολουθοῦσα φάσι ἀφερέγγυα, ὑποπτη καὶ ἀναποτελεσματικὴ ὅταν ἔπειται τῆς προφανοῦς ἀποδείξεως τῆς ὄρθοτητός της —ἡ ἄκαιρη «ὄρθη», καὶ πλέον λανθασμένη, κίνησις προκαλεῖ δευτερογενῆ ἀποτυχία—ἡ νέα ἀποτυχία προκαλεῖ σπασμωδικὴ ἀπόπειρα διορθώσεως, καὶ ὁ κύκλος ἐπαναρχίζει.

Ἐπιτυχημένη στρατηγικὴ ἀποτελεῖ νὰ προηγεῖσαι τῶν ἐξελίξεων: αὐτὸς ἄλλως τε εἶναι καὶ ὁ μοναδικὸς τρόπος νὰ τὶς διαμορφώνῃς κατὰ δύναμιν. Πολιτικὴ ἀπλῶς παρακολουθητικὴ τῶν ἐξελίξεων, μὲ συστηματικὴ ὑστέρησι φάσεως μάλιστα, καὶ δουλικὰ ἔξηρτημένη στιγματίζεται καὶ ἀνεπιτυχῆς καταλήγει νὰ εἶναι. Γιὰ νὰ διαδραματίζῃς πραγματικὸ ρόλο χρειάζεται νὰ πράττῃς τὰ δέοντα ἔκουσίως καὶ ἐκ τῶν προτέρων, ὅχι ὑπὸ τὴν πίεσι τῶν γεγονότων καὶ ἀνειλικρινῶς. Ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων παρακολουθητικὴ τακτικὴ προκαλεῖ καὶ περιφρόνησι καὶ ἀντίδρασι, βαθύτερα ὃν ὅχι ἔκπεφρασμένα. Ἡ ὄρθη στρατηγικὴ ἐπιτυχία εἶναι ἔργον Προμηθέως, οὐδέποτε Ἐπιμηθέως. Πρόβλεψις ὅμως προϋποθέτει σὲ κάθε τομέα ἀκριβῆ γνῶσι: ἐξ οὗ ἡ σημασία στὴν ὑφηλὴ πολιτικὴ τῆς πλήρους γεωπολιτικῆς ἀναλύσεως τοῦ πεδίου πολιτικοϊστορικῶν Δυνάμεων.

‘Η Ήγετική ’Αναξιοχρατία, κάνοντας τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία, ἔχει ἀναιγάγη γιὰ ἐσωτερικὴ κατανάλωσι τὴν (συνεπακόλουθο τῆς παχυλῆς ἄγνοίας) συνεχῆ ἀποτυχία σὲ θέμα ἀρχῆς. ’Επινοοῦνται πρὸς τοῦτο διάφορες ἴδεοληψίες ἀπομονωτισμοῦ καὶ συνομωσιῶν. “Οταν δὲ ἐγγενῆς ἀναχρονισμός της λαμβάνει «ἐκσυγχρονιστικὴ» μορφή, διακηρύσσει ὅτι δρᾶ πάντοτε «διορθωτικά» παρακολουθώντας τὶς ἔξελίξεις: δὲ σχεδιασμὸς (ὑποστηρίζεται) ἀναθεωρεῖται ἀκολουθῶν τὰ γεγονότα.

”Ετοι ὅμως παύει νὰ εἶναι δημιουργικὸς σχεδιασμός: καταντᾷ προκλητικὸς καὶ ἀπεχθῆς καιροσκοπισμός, διάτρητος καὶ ἀνενεργὸς ἐπὶ πλέον. ”Άλλο ρεαλισμός, ἄλλο ὀππορτουνισμός.

‘Η ἀδυναμία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς καὶ ἡ κραυγαλέα ἀνικανότης ἀντιμετωπίσεως κυρίων θεμάτων ζωτικῆς σημασίας γιὰ τὴν χώρα (1) προέρχεται ἀπὸ ἄγνοια καὶ (2) ἐκδηλοῦται μὲ ἀδράνεια.

1) Ἡ ἄγνοια εἶναι διττή:

- α) ἀπύθμενη ἄγνοια τῆς πραγματικῆς μορφῆς τοῦ γεωπολιτικοῦ δυναμικοῦ πεδίου εύρυτερου καὶ περιφερειακοῦ
- β) ἀπίστευτη ἄγνοια ἀκόμη καὶ τῶν στοιχειωδῶν καὶ ἐπιφανειακῶν παραμέτρων στὶς ἔξελίξεις μία δεδομένη στιγμή.

Τὸ (α) θὰ ἀναλυθῇ ἀργότερα. Γιὰ τὸ (β) εἶναι ἐνδεικτικὴ ἡ ἔξισου ἐσφαλμένη ἐκτίμησις τοῦ Ἑλληνικοῦ Ψηφιαγένειου Ἐξωτερικῶν ὡς πρὸς τὴν στάσι τῆς Τουρκίας κατὰ τὴν κρίσι τῶν Ἰμια ἀφ' ἐνὸς καὶ ὡς πρὸς τὴν ἰσχὺ τοῦ καθεστῶτος τῶν Τιράνων, κατὰ τὴν πρόσφατη Ἀλβανικὴ κρίσι ἀφ' ἑτέρου. ‘Η Ήγετικὴ ’Αναξιοχρατία ἐθεώρει ὅτι ἡ Τουρκία προσποιεῖται καὶ ὅτι πάσχει ἀπὸ τὴν ἀκατάσχετη, ἀνυπόφορη καὶ ἀνυπόστατη μεγαλοστομία ποὺ χαρακτηρίζει τὶς Ἑλληνικές θέσεις. ’Επίστευε παρομοίως μέχρι τέλους ὅτι ἡ Κυβέρνησις Μπερίσα ἐλέγχει τὴν κατάστασι. ’Ηπατᾶτο οἰκτρὰ εἰς ἀμφότερα. ‘Η γνῶσις στὸν ἀνόητο ἔρχεται πάντοτε ἀφοῦ πάθει. Τὸ ἀθεράπευτο ἐδῶ συνιστᾶται στὸ ὅτι οὔτε μὲ πάθος δὲν μαθαίνει ἡ ἐγχώρια ’Αναξιοχρατία: προ-

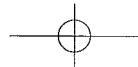
εποιημάζεται μόνον για τὸ ἐπόμενο πάθος.

2) Ἡ οὐσιαστικὴ ἀδράνεια ἐπιδεικνύει τριπλῆ μορφή:

α) Μόνιμη τάση οὐδετερότητος. Σὲ θέματα ὅμως ἀμέσου ἐνδιαφέροντος καὶ ζωτικοῦ συμφέροντος ἡ οὐδετερότης εἶναι οὕτως ἢ ἄλλως πλασματική (ἀφοῦ καὶ ἡ ἀπουσία κινήσεως θὰ ἔκληφθῇ ὡς θέσις, ποὺ ἄλλως τε ὅντως εἶναι), ἀπαράδεκτος (ὅπως καὶ ὁ Σόλων εἶχε δογματίσει «ἄτιμον εἶναι τὸν ἐν στάσει μηδετέρας μερίδος γενόμενον») καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει καταστροφική: εἶναι ἀναξιόπιστη καὶ δὲν δημιουργεῖ ὑποχρέωσι οὔτε καὶ σὲ ἐκεῖνον ποὺ de facto ὠφελήθηκε ἀπὸ αὐτῆς (καὶ ὁ δποῖος ἐξ ἄλλου μπορεῖ νὰ εἶναι κάλλιστα ἄλλος ἀπὸ αὐτὸν ποὺ προτίθετο νὰ ἔξυπηρετήσῃ).

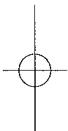
β) Μόνιμη ἀποφυγὴ μονομερῶν παρεμβάσεων μὲ τοὺς πραγματικὰ δραστικοὺς ὀλιγομερεῖς συνδυασμούς. Ἡ ἐπιδίωξις πολυμερῶν διεθνῶν συσχετισμῶν εἶναι ἰδεοληψία ἀπομονωτισμοῦ ἢν δὲν εἶναι πρόσχημα ὑπεκφυγῆς, ἀφοῦ καὶ στὶς πολυεθνικὲς δράσεις ἡ καθοριστικὴ συνιστώσα εἶναι μία. Τὸ προτιμώτερο καὶ ἀποδοτικώτερο πάντοτε εἶναι νὰ ἐπιχειρεῖται δημιουργικὸς συνδυασμὸς μὲ τὸ ἐνεργὸ κέντρο μιᾶς δυναμικῆς. Ἡ συνεχὴς ἐπίκλησις χαλαρῶν πολυπόλων μὲ ἀφηρημένη προβολὴ ὄντότητος ἢ πλήρη ἀπουσία ταυτότητος εἶναι εἴτε ἐνοχλητικὴ εἴτε καταγέλαστη. Σχετικὰ εἶναι πάντοτε ἐπίκαιρη ἡ ρῆσις τοῦ Bismarck: «ἔχω βρεῖ πάντα τὴν λέξιν Εὐρώπη στὰ χείλη ἐκείνων τῶν πολιτικῶν ποὺ ζητοῦσαν κάτι ἀπὸ ἄλλες Δυνάμεις χωρίς νὰ τολμοῦν νὰ τὸ ἀπαιτήσουν ἐπ' ὄνόματί των».

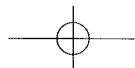
γ) Φαινομένη δραστηριότης μὲ ἀπλῆ συμμετοχὴ (χωρίς ἵδιο χαρακτῆρα παρουσίας) σὲ ἀνενεργὰ ἢ ὀλιγοδρανὴ πλαίσια (κυρίως ὡς πρὸς θέματα ἀσφαλείας καὶ ἐξωτερικῆς πολιτικῆς) συζητήσεων μᾶλλον παρὰ ἀποτελεσματικῶν παρεμβάσεων, ὅπως εἶναι ἡ Εύρωπαϊκὴ Ἐνωσις, τὸ Συμβούλιο τῆς Εὐρώπης, ἡ Συνδιάσκεψις Εύρωπαϊκῆς Συνεργασίας καὶ Ἀσφάλειας]ἢ ἡ ΔυτικοΕυρωπαϊκὴ Ἐνωσις. Ἡ Ἑλλὰς συστηματικὰ ἐπιδιώκει τέτοιες διακοσμητικὲς συμμετοχὲς σὲ ἀναποτελεσματικὰ ἄλλως τε ἐγχειρήματα πρὸ πάντων γιὰ ἐσωτερικὴ κατανάλωσι. Παράδειγμα στὴν παρούσα κρίσι οἱ ἐπισκέψεις τοῦ

‘Ψυπουργοῦ Ἐξωτερικῶν μὲ τὸν πρώην Αὐστριακὸ Καγκελάριο στὴν Ἀλβανία καὶ στὸ Ἰταλικὸ πολεμικό πλοῖο.

‘Η ἀσκούμενη ἐξωτερικὴ πολιτικὴ ἔχει ὀδηγήσει τὴν Ἑλλάδα σὲ ἀποτυχία καὶ κατὰ τοὺς τρεῖς κύριους ἄξονες μιᾶς ρεαλιστικῆς Συνολικῆς Ἐθνικῆς Στρατηγικῆς. Ὁ ἄκριτος καὶ δογματικός, ἀναχρονιστικός Εύρωπαισμός της ἔχει ἀπομακρύνει τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ δυναμικὸ συνδυασμὸ μὲ τὴν κυρίαρχο γιὰ τὸ γεωπολιτικὸ περιβάλλον τῆς Ἑλλάδος Ἀμερικανικὴ ζώνη ἐπιρροῆς. Ἡ ἀνυπαρξία ἄξιοπίστου, σαφοῦς καὶ ἐνεργοῦ Βαλκανικῆς πολιτικῆς ἀποξένωσε τὴν χώρα καὶ ἀπὸ τὴν Σερβικὴ ἀκόμη Συνεννόησι. Τέλος ὁ ἐρασιτεχνισμός της ἔναντι τῆς συνεποῦς Τουρκικῆς στάσεως προκάλεσε μείζονα Διπλωματικὴ ἥττα κατὰ τὴν κρίσι τῶν Ἰμια, ἀπὸ τὴν ὅποια ἀγωνίζεται νὰ ἐξέλθῃ σωρεύουσα λάθη ἐπὶ λαθῶν.

ΚΘΦΑΛΑΙΟ 51

Ο ΕΚΦΥΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Αίτια συστηματικής και χρονίας ἀναποτελεσματικότητος τῆς ἔξωτερης πολιτικῆς

Γιὰ μία ούσιαστικὴ ἔξωτερη πολιτικὴ προαπαιτεῖται ὁ συνδυασμὸς δύο βασικῶν παραγόντων: ὑπολογίσιμης ἴσχυος καὶ ὀρθῆς, συνολικῆς ἐθνικῆς στρατηγικῆς.

Οἱ Διεθνεῖς Σχέσεις ἀποτελοῦν ἔνα πολυσύνθετο δυναμικὸ πεδίο μὲ ἑστίες δυνάμεως προσεχῶς τὰ κράτη καὶ ἐπιρροὲς ποὺ καθορίζονται τελικὰ ἀπὸ τὴν σχετικὴ ἴσχὺ κάθε ἐνὸς ἀπὸ αὐτὰ πρὸς τὰ ἄλλα. Ἡ κρατικὴ ἴσχὺς εἶναι συνάρτησις διαφόρων παραμέτρων εὑρισκομένων σὲ ποικίλους βαθμοὺς ἀλληλεξαρτήσεως μεταξύ των, παραμέτρων ἰδεολογικῶν, πολιτιστικῶν, οἰκονομικῶν, στρατιωτικῶν, πολιτικῶν, κοινωνικῶν. Στρατηγικὴ εἶναι ὁ τρόπος μεγιστοποιήσεως τῆς ἐνέργειας μιᾶς δυνάμεως μὲ τὴν κατάληλη κατανομὴ τῆς δράσεώς της.

Ἄπὸ τὴν φύσι τῆς ἡ Στρατηγικὴ ἀποσκοπεῖ στὴν βαθμιαία, ἔμμετρη μεταβολὴ τοῦ status quo σὲ ἔνα βάθιος χρόνου ὑπὲρ τοῦ στρατηγοῦντος: ὁ ρόλος τῆς ἐπιπλέον σὲ ἐποχὲς κοσμοϊστορικῶν ἔξελίξεων ὅπως ἡ παροῦσα εἶναι ἀπόλυτα ἀποφασιστικός.

Μιὰ βαθύνους συνολικὴ ἐθνικὴ στρατηγικὴ ἀποσκοπεῖ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν Δύναμι τῆς Κρατικῆς Ὀντότητας (ἐσωτερικὴ πολιτική) σὲ ὀργανικὴ ἀλληλεξάρτησι μὲ τὴν αὕτησι τῆς ἐντάσεως τῆς ἐνεργείας τῆς στὸ διακρατικὸ δυναμικὸ πεδίο (ἔξωτερη πολιτική).

Ἐπιτυχὴς ἐσωτερικὴ πολιτικὴ βασίζεται στὴν τόνωσι τῆς φυσικῆς ταυτότητος τῆς κοινωνίας. Στὸν τομέα τῶν ἔξωτερικῶν ὑποθέσεων μονιμώτερη μεγιστοποίησις τῆς λειτουργίας προκύπτει ἀπὸ τὸν συντονισμὸ τοῦ δυναμικοῦ πεδίου τοῦ συγκεκριμένου κράτους μὲ τὴν κυρίαρχη δρᾶσι στὸ ἀντικειμενικῶς ἴσχυον σύνθετο περιφερειακὸ δυναμικὸ πεδίο.

Ἐσωτερικὴ καὶ ἔξωτερικὴ πολιτικὴ εἶναι ἐπὶ ἑνὸς ἐπαρκοῦς μήκους χρόνου ἀλληλένδετοι. Ἐπὶ παραδείγματι δὲ μονολιθικὸς «Εύρωπαικὸς» προσανατολισμὸς τῆς Ἑλλάδος συνδέεται μὲ τὸ πελατειακὸ καὶ κατευθυντικὸ μοντέλλο τῶν σχέσεων κράτους-πολιτῶν ποὺ κατατρύχει τὴν Νεοελληνικὴν πραγματικότητα σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς δραστηριότητός της.

Ἡ ἀδυναμία τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ πλήρης ἀπουσία πραγματικῆς συνολικῆς στρατηγικῆς εὑρίσκουν ἵσως τὴν καταφανέστερη διαπόμπευσί των στὸ μοναδικὸ ἐφεύρημα ἑνὸς κενοῦ ἰδεαλισμοῦ ἀναδελφότητος καὶ ἑνὸς συζυγοῦς ἰδεοληπτικοῦ νομικισμοῦ στὶς διεθνεῖς σχέσεις. Συμφέρον καὶ δίκαιοι ριζικὰ διαχωρίζονται, οἱ δὲ διαδικασίες ὑποκαθιστοῦν τὴν οὐσίαν. Τὸ παράξενον εἶναι ὅτι γιὰ τὸ ἀρχαῖο βίωμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀκριβῶς τὸ ἀγαθὸ εἶναι χρήσιμο καὶ ὠφέλιμο, τὸ κακὸ ἀχρηστὸ καὶ βλαπτικό, δύναμις δὲ εἶναι τὸ γνώρισμα τοῦ ὄντος καὶ ἡ ἀξία τὸ θεμέλιο τοῦ δικαιώματος.

Τὸ ἐγχείρημα ἀντιμετωπίσεως τῶν προβλημάτων στὶς διακρατικὲς σχέσεις ὡς ἀστικῶν διαφορῶν καὶ μὲ τὴν μέθοδο τῶν ἀγωγῶν καὶ ἀνταγωγῶν ἐνώπιον ἑνὸς ἰδεατοῦ ὑπερκρατικοῦ Πρωτοδικείου θὰ ἥταν ἀπλῶς καταγέλαστο ἀν δὲν συνωδεύετο ἀπὸ παντελῆ ἔλλειψι οἰασδήποτε μόνιμης θετικῆς πολιτικῆς. Ἔτσι ὅμως καθίσταται ἐπὶ πλέον ἀκρωτὸς ἐπικίνδυνο, ἀφοῦ διακηρύσσει πρὸς πάντες τὴν βαθύτατη ἀδυναμία τῆς χώρας νὰ ἀλληλεπενεργήσῃ στὸ πραγματικὸ πεδίο δυνάμεων.

Ἡ σιωπηρῶς δμολογούμενη ἀδυναμία εἶναι ἐν μέρει πραγματική (ἀνεπίτρεπτο κατόντημα ἐσφαλμένων κατευθύνσεων), ἐν μέρει ὅμως προκάλυμα τῆς ἀνικανότητος τῆς Ἡγετικῆς Ἀναξιοκρατίας νὰ ἀναλάβῃ τὶς εὐθύνες της καὶ νὰ δράσῃ δημιουργικά, ἴδιαιτέρως στὸ παρὸν δυναμικὸ περιβάλλον δομῶν ὑπό διαμόρφωσι.

Ἡ ἀδράνεια ἔτσι ἐμφανίζεται ὡς φρόνησις, ἐνῷ εἶναι ἀπλῶς σωφροσύνη ἐνστικτώδους αὐτοσυντηρήσεως τῆς Ἀναξιοκρατίας καὶ ὑπεκφυγὴ ἀπὸ τῶν

ήγετικῶν εὐθυνῶν της. Ἡ δρᾶσις ἔχει συνέπεια και γιὰ τὸν δράστη, ἡ δρᾶνεια μπορεῖ τυχὸν ἐνίστειαι ἔξω, σημαίνει κατὰ περίπτωσι ή ὅτι συμφέρει στὸν ἐπαινοῦντα ή ὅτι κάθε δρᾶσις ἀναμένεται νὰ ηταν ἀρνητική. Τὸ ὅτι τέτοιος «ἐπαινος» κολακεύει ἐδῶ τοὺς ἀναξιοχρατοῦντας εἶναι ἔσχατο σημεῖο καταπτώσεως.

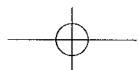
Άλλὰ ή παθητικὴ θέασις δρωμένων ἀμέσου συμφέροντος γιὰ τὸν θεατὴν ἔχει ἀρνητική, καὶ ὅχι οὐδέτερη, ἐπίπτωσι στὶς ἔξελίξεις.

Ἡ ἀδράνεια εἶναι ἀποσταθεροποιητικὸς παράγων. Χρειάζεται σύντονος θετικὴ δρᾶσις καὶ γιὰ νὰ κρατηθῇ ἀκόμη τὸ ίσον, ίδιαιτέρως ὅταν, ὅπως τώρα, τὰ συστήματα ισχύος ἀναδιαρθρώνονται καὶ νέες δομὲς ἀσφαλείας δὲν ἔχουν ἀκόμη ὀριστικὰ ἀποκρυσταλλωθῆ. Ἡ οὐδετερότης εἰς αὐτὲς τὶς καταστάσεις εἶναι ἀρνητικὸ μέγεθος.

Ἡ ήγετικὴ ἀναξιοχρατία παίζει ἔνα ἐσωτερικὸ παιχνίδι ἀσχετο πρὸς τὴν πραγματικότητα καὶ μὲ αὐθαίρετους τεχνητοὺς κανόνες. Κάθε ἐπαφὴ μὲ τὴν ἔξωτηρικὴ πραγματικότητα ὀδηγεῖ σὲ ἀποτυχία. «Ἐνα εἶδος «διπλῆς όνομασίας» ἔχει ὡς ἐξ τούτου συστηματικὰ υἱοθετηθεῖ, ὅπου κάθε τι εἶναι ἄλλιως ἔξω, καὶ λέγεται ἄλλοιως μέσα στὴν χώρα. Στὶς δύογένεις τοῦ ἔξωτερικοῦ ἔξάγεται ἀντὶ στρατηγικῆς στείρα κομματικὴ ἀντιπαλότης ποὺ τὶς ἀχρηστεύει καὶ αὐτές.

Ἐξ αἰτίας τῆς ἀσθενείας τῆς χώρας καὶ τῆς ἀνυπαρξίας ὥρθης καὶ συνολικῆς στρατηγικῆς, ή Ἐλληνικὴ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ ἔχει ἐκφυλισθῆ σὲ μία ἀπελπισμένη προσπάθεια ἀποσπασματικῆς διαχειρίσεως ἐπὶ μέρους προβλημάτων καὶ κρίσεων μὲ ἐπικαλούμενο γνώμονα τὴν φαιδρὴ ἐκείνη ὁμολογία ἀδυναμίας καὶ αὐτοκαταδίκη τοῦ «δὲν διεκδικοῦμε τίποτε, δὲν παραχωροῦμε τίποτε». Ἡ ἀπουσία δράσεως ὅμως καὶ παθήσεως ἀνήκει στὸ μὴ ὃν καὶ στὸ νεκρό.

Τὸ κραυγαλέο μόνιμο ὑστέρημα τῆς ἐξωτερικῆς μας πολιτικῆς στοιχειοθετεῖται, δυστυχῶς ὅπως ἀναμένεται, καὶ στὴν μὴ ἀντιμετώπισι τοῦ Ἀλβανικοῦ Ζητήματος.

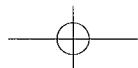
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 52

ΠΑΡΑΓΩΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΗΣ ΑΔΥΝΑΜΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Η Έλληνική Εξωτερική Πολιτική συνίσταται ἐν πολλοῖς στὴν ἀπέλπιδα προσπάθεια ἀντιστροφῆς τῶν δυσμενῶν ἐπιπτώσεων σοβαρῶν σφαλμάτων ποὺ συστηματικὰ γίνονται στὴν χάραξι Εθνικῆς Στρατηγικῆς καὶ στὴν τακτικὴ ὑλοποιήσεώς των. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ἔξελίξεις στὶς Διεθνεῖς Σχέσεις εἶναι κατὰ βάθος (ὅπως ὅλες οἱ φυσικὲς διαδικασίες) μὴ ἀναστρέψιμες, δὲ ὅλος Διπλωματικὸς προσανατολισμὸς διορθώσεως λαθῶν εἶναι λανθασμένος. Στὴν ἐμφιλοχωροῦσα ἡγετικὴ ἀνεπάρκεια, τὴν προκαλοῦσα κατ' ἀρχὴν τὰ σφάλματα στοχεύσεως καὶ χειρισμοῦ, ἐπισυντίθεται ἡ πολλαπλασιασμένη ἀποτυχία μιᾶς μονοσημάντου ἐπιθυμίας καταργήσεώς των· δὲ πολλαπλασιασμὸς τῆς βλάβης συνίσταται:

- 1) στὸ ἀντικειμενικὸ ἀδύνατο ἐπιτεύξεως τοῦ σκοποῦ,
- 2) στὴν παρὰ ταῦτα παθητικὴ προσκόλλησι εἰς αὐτόν, ἡ δποία ἔτσι προκαλεῖ πλήρη σύγχυσι στὴν
- 3) δεδομένη ἀνικανότητα ἀντιμετωπίσεως τῆς πραγματικότητος ἐκ μέρους τῆς Ἡγετικῆς Ἀναξιοκρατίας,
- 4) στὴν προκαλούμενη μόνιμο βαθυνόμενη ἀναξιοπιστία τῆς χώρας, καὶ
- 5) στὴν τελικὰ ἐδραιούμενη καθολικὴ ἀχρηστία της.

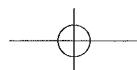
Κάθε σφάλμα Στρατηγικῆς ἢ Τακτικῆς συνεπιφέρει ἀναλόγως τοῦ βάρους του ἓνα δίκτυο δυσμενῶν ἀποτελεσμάτων, τῶν δποίων ἡ ἐνέργεια δὲν μπορεῖ νὰ ἀρθῇ ἀπολύτως. Τὸ λάθος συνεπάγεται ἀποτυχία, ἡ δὲ ἀποτυχία ἐνεργοποιεῖ δραστικὰ ἢ καταλυτικὰ ἀλυσιδωτὲς ἀντιδράσεις ἀρνητικῶν συνεπειῶν. Τὸ δυναμικὸ πεδίο δὲν εἶναι ταυτόσημο πρὸ καὶ μετὰ τὴν διάπραξι τοῦ σφαλματος· δὲν μπορεῖ φυσικῶς νὰ εἶναι τὸ ἴδιο· καὶ δὲν εἶναι δίκαιο νὰ ταυτίζεται: διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἀξία καὶ ἀπαξία, ἀριστεία καὶ ἀνεπάρκεια, δύναμις καὶ ἀδύναμία, κατόρθωμα καὶ ἀποτυχία, θὰ ἐνεδέχετο νὰ ἔχουν τὸ ἴδιο τελικὰ ἀποτέλεσμα: καὶ αὐτὸς θὰ ἦταν ἔνας ἀφόρητα ἄδικος κόσμος,

χωρὶς τάξι, νόημα, ἀρμονία, χωρὶς καν τὴν δυνατότητα νὰ κρατηθῇ στὴν ὕπαρξι.

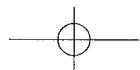
Τὸ ἀρνητικὸ βάρος ἐνὸς σφάλματος μπορεῖ ἐν μέρει μόνον νὰ ἀρθῇ μὲ μία δυναμικὴ κίνησι ὑπερκερασμοῦ. Κάθε ἐπιτυχῆς κίνησις προϋποθέτει ἀκριβὴ γνῶσι τῆς πραγματικῆς καταστάσεως τῶν ὑπεισερχομένων παραγόντων καὶ τῆς οὐσιώδους διαπλοκῆς των. Κατὰ βάσιν, γιὰ τὴν μερικὴ ἀναστροφὴ τῶν βλαπτικῶν ἐπενεργειῶν ἐνὸς λάθους, χρειάζεται ἀκριβῶς ἔκείνη ἡ γνῶσις, στάσις καὶ δρᾶσις, ἡ ἔλλειψις τῶν ὅποιων προκάλεσε τὸ λάθος. Αὐτὸ σημαίνει σαφὴ ἀναγνώρισι τοῦ σφάλματος, ἐπίγνωσι τῶν αἰτίων του καὶ διάγνωσι τῆς ὀρθῆς κινήσεως τότε, γιὰ τοὺς ὄρθιοὺς λόγους. Μὲ μία δημιουργικὴ προσπάθεια ποὺ νὰ ἐκπορεύεται ἀπὸ τὴν πλήρωσι τοῦ ὑστερήματος ἔκείνου τὸ ὅποιο ἀπεκύνησε τὸ ἔκτρωμα τοῦ λάθους, μέρος τῶν δυσμενῶν ἐπιπτώσεων μπορεῖ νὰ ἀκυρωθῇ, μὲ τὴν καταβολὴ πάντοτε τοῦ δέοντος ἀντιτίμου. Διότι στὴν φύσι τῶν πραγμάτων, τὸ ἐλάττωμα χρειάζεται ἀπαραίτητως περίσσευμα ἐνεργείας γιὰ νὰ μετατραπῇ εἰς πλεονέκτημα.

Στὴν μοναδικὴ περίπτωσι τῆς Ἐλληνικῆς Ἡγετικῆς Ἀναξιοχρατίας, τὸ λάθος οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς λάθος. Κατὰ βάθος αὐτὸ συμβαίνει διότι ἀπουσιάζουν κριτήρια ὀρθότητος. Τὰ σημεῖα ἀναφορᾶς καὶ ἐστιασμοῦ εἶναι ἀδιάκριτα, καὶ ἔτσι δὲν ἐνεργεῖ κανῶν χαρακτηρισμοῦ καὶ μετρήσεως τῶν ἀποκλίσεων. Ἡ Ἀνικανότης πρὸ πάντων δὲν θέλει τὴν διάκρισι. "Ο, τι ἀπορρέει ἀπὸ αὐτήν κεῖται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου φανταστικῆς ὀρθότητος. Ἡ (συστηματικὴ) ἀποτυχία τῶν ἐπιλογῶν τῆς Ἀναξιοπρατίας, δὲν ὀφείλεται (προσπαθεῖ νὰ κάνῃ ἔαυτὴ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ πιστέψουν) στὸ σφάλμα τῶν ἐπιλογῶν τῆς, ἀλλὰ πάντοτε σὲ ἔξωτερικοὺς παράγοντες. Δημιουργεῖται ἔτσι ἡ ταλαίπωρος ίδεα ἐνὸς αὐτοδικαιούμενου ἀλάνθαστου, τοῦ ὅποιου ἡ μόνιμα ἀποτυχημένη ἔκβασις ἀποδίδεται αὐτομάτως στὴν δαιμονικὴ ἐπενέργεια ἔξωθεν δυνάμεων τοῦ σκότους. Ἡ Ἀναξιοχρατία θὰ ἀπεδείκνυε τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς φανταζούμενης ὀρθότητός τῆς ἀν ὅλοι οἱ παράγοντες ἔχτὸς αὐτῆς δὲν τῆς ἐναντιώνοντο. Δηλαδή, ἡ Ἀναξιοχρατία θὰ ἐπετύγχανε ἀν δὲν οὐδεὶς δομηθῇ θεόθεν

ώστε ή ἀπαξία νὰ εύοδοῦται. Δόξα τῷ Θεῷ, ή κοσμική ἀρμονία ἔχει (κατὰ τὸ μέτρο τῆς θείας δημιουργίας τῆς οὐσίας της) θεία ἐπίσης κύρωσι. Καὶ κατ' αὐτὴν ή ἀξία στέφεται, ἐνῷ ή ἀπαξία πάσχει ἀδυναμία. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν γύμνωσι τῆς ἀσχημίας της, ή Ἀνικανότης περιβάλλεται τὸν τύπο Μανιχαϊστικῆς ὑπερμαχήσεως πλασματικοῦ Ἀγαθοῦ. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, ἀπεκδύεται τῶν εὐθυνῶν της. Τὰ πόντα εἶναι ὑπαίτια γιὰ τὴν καταθλιπτικὴ μόνιμο Ἀποτυχία, πλὴν τοῦ πραγματικοῦ ὑπευθύνου. Οἱ πάντες εἶναι κακοπροσάρτεοι· ή Ἀνικανότης εἶναι καλοπροσάρτεος. Ξεχνᾶ νὰ ἀναμνησθῇ ὅτι ἐὰν ή Ὁρθότης καὶ Ἀγαθότης της εἶναι ἀλείτουργες καὶ δὲν ἔχουν ἐπίπτωσι στὴν ἐξέλιξι τῶν πραγμάτων, τότε δὲν χρειάζεται. Καὶ ήγεσία ποὺ δὲν χρειάζεται, δὲν εἶναι ήγεσία.

Ἀμέριμνη ή Νεοελληνικὴ Ἡγετικὴ Ἀναξιοκρατία ἐπιδίδεται πάλιν καὶ πάλιν στὸ νὰ διορθώνῃ τὶς συνέπειες τῶν σφαλμάτων της χωρὶς νὰ ἔχῃ κατανοήσῃ τὸ βάθος τῆς ἀποτυχίας, τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς ἀκρίτου οἰήσεώς της. Συνήθως δὲ σφήλας δὲ ἴδιος αὐτοαναλαμβάνη νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ σφάλμα του χωρὶς κατ' οὐδὲν νὰ ἔχῃ συνετισθῆ ἀπὸ αὐτό. Εύχη (ὅπως κατ' ἐξοχὴν κατὰ τὴν παροῦσα ἐμπερίστατο περίοδο) υἱοθετεῖ τελείως μηχανιστικὰ τὴν ὀντίθετο θέσι απὸ ἐκείνη ποὺ προκάλεσε τὴν ἀποτυχία σὲ μία κρίσι αλληλοπροσάλλων κινήσεων. Η Ἀναξιοκρατία γελοιοποιεῖται παντοῦ ὅπου εύρισκεται. Η ἀπαξία ἔχει εύτυχῶς τὴν ἴδιότητα νὰ εἶναι προφανής: ἀπαιτεῖται τεράστιος μηχανισμὸς φεύδους γιὰ νὰ τὴν καλύψῃ ἐπὶ βραχύ. Η αὐτοποκαλυπτικότης τῆς ἀπαξίας εἶναι ἀδυσώπητη: καταφαίνεται ἀχρηστη στὴν πρώτη δυσκολία. Ἀνήκει στὸν τρίτο ἐκεῖνο Ἡσιόδειο τύπο ποὺ οὔτε μόνος του καταλαβαίνει γιὰ λογαριασμὸ του, οὔτε κατάλληλος δέκτης τοῦ ἔμφρονος λόγου εἶναι, γιὰ τὸ ποιὲς θὰ εἶναι οἱ προσεχεῖς συνέπειες καὶ ποία ή τελικὴ ἔχβασις τῶν πραγμάτων. Ἔτσι κάθε ἐπόμενη κατάστασις στὶς ἐξελίξεις τῶν ἐθνικῶν θεμάτων εἶναι χειρότερη ἀπὸ τὴν ἀμέσως προηγούμενή της. Ἔνα ἀρχικὸ λάθος, ἐὰν μείνῃ δὲ διαπράξας στὸ ἴδιο πλαίσιο σκέψεως καὶ ίκανότητος ποὺ τὸ προκάλεσε, μεγενθύνεται μὲ τὸν χρόνο ἐκτὸς πάσης ἀναλογίας. Δημιουργεῖται δυσίατο χρόνιο νόσημα μὲ ἐντονη δυναμικὴ ἀποστα-

θεροποιήσεως ἢ συνεχοῦς παραχωρήσεως.

Λέγω δὴ τὸ καὶ ὁποιανοῦν τινα κεκτημένον δύναμιν εἴτ' εἰς τὸ ποιεῖν ἔτερον ὅτιοῦν πεφυκός εἴτ' εἰς τὸ παθεῖν καὶ σμικρότατον ὑπὸ τοῦ φυλοτάτου, κανεὶν εἰ μόνον εἰς ἄπαξ, πᾶν τοῦτο ὄντως εἶναι· τίθεμαι γάρ ὅρον ὅριζειν τὰ ὄντα ὡς ἔστιν οὐκ ἄλλο τι πλὴν δύναμις.

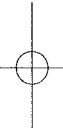
(Πλάτων, *Σοφιστής*, 247d-e).

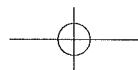
Ίσχυρίζομαι λοιπὸν ὅτι αὐτὸν ποὺ ἀπὸ τὴν φύσι του κατέχει τὴν ὁποιαδήποτε δύναμι εἴτε νὰ ἐπιφέρῃ κάποιο ἀποτέλεσμα σὲ ἄλλο πρᾶγμα, εἴτε νὰ πάσχῃ ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον τὴν ἐπίδρασι ἀκόμη καὶ τοῦ ἀσθενεστάτου πράγματος, ἃς εἶναι καὶ γιὰ μία μόνο φορά, αὐτὸ εἶναι ποὺ ὄντως ὑπάρχει· διότι θέτω ὅρισμὸ ὅριζοντα τὰ ὄντα ὅτι δὲν εἶναι ἄλλο τι παρὰ δύναμις.

Ἐπειδὴ ὄντος τὸ ποιεῖν τι καὶ πάσχειν.

Πλούταρχος, *Περὶ τῶν κοινῶν Ἐννοιῶν*, 1073e

(Στωϊκὴ θέσις).

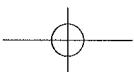
κεφαλο 53

ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΟΥ ΜΗ ΟΝΤΟΣ ΩΣ ΕΘΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ: «ΔΕΝ ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ ΤΙΠΟΤΕ ΚΑΙ ΔΕΝ ΠΑΡΑΧΩΡΟΥΜΕ ΤΙΠΟΤΕ».

Έπισημότατα ἄνωθεν διακηρύσσεται ὅτι ἀχρογωνιαία βάσις τῆς Ἐξωτερικῆς μας Πολιτικῆς, ιδίως ως πρὸς τὶς σχέσεις μας πρὸς τὰ γειτονικὰ κράτη, εἶναι, καὶ θὰ παραμένῃ ἀμεταθέτως στὴν αἰώνιότητα, ἡ ἀρχὴ ὅτι δὲν διεκδικοῦμε μὲν ἄλλὰ καὶ δὲν παραχωροῦμε τίποτε. Η Ἑλληνικὴ Ἡγετικὴ Ἀναξιοχρατία ἔχει ὅντως πολλάκις προσφύγει δημαργικὰ στὴν ἐπίκλησι τοῦ δόγματος αὐτοῦ τῆς διατυμπανιζομένης ἀεργίας καὶ ἀναποτελεσματικότητος γιὰ νὰ ἀποσείσῃ τὴν ἀναγκαίᾳ εὐθύνη καταστρώσεως συνθετικῆς στρατηγικῆς καὶ λήψεως κρισίμων ἀποφάσεων.

Τὸ Δόγμα ἀποτελεῖ ἀρχετυπικὴ περίπτωσι ἀπολύτου κενολογίας. Υπὸ τὴν ἀγαθωτέρα ἐρμηνεία ἐκφράζει εὐχὴ παντελοῦς ἀσχετότητος τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸ περιβάλλον τῆς. Ἰδεολογικοποιεῖται ἡ κούφη ἐλπὶς νὰ μὴν μᾶς ἐνοχλῇ κανεὶς ἔναντι τῆς ὑποσχέσεως νὰ μὴν ἐνοχλοῦμε κανένα. Τὸ ἱλαροτραγικὸ τῆς ὑποθέσεως συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ἐνῷ ἡ Ἡγετικὴ Ἀναξιοχρατία ἔννοει νὰ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχεσί της, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκληφθῇ σοβαρὰ ἀπὸ οἰονδήποτε.

Κάθε φυσικὴ ὑπόστασις καὶ κάθε ζωντανὸς ὀργανισμὸς συμμετέχει στὴν πλοκὴ τοῦ πραγματικοῦ γίγνεσθαι μὲ τὴν λειτουργικότητα ποὺ ὁ τόνος τῆς οὐσίας του καθορίζει. Τὸ μέγιστο τῆς δραστικότητος καὶ τὸ βέλτιστο τῆς ἐνεργείας τοῦ ὀργανισμοῦ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν τελειότητα τῆς ἀκμαζούσης ὑγείας του, ποὺ εἶναι καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὑπάρξεώς του. Κάθε πράγμα, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει δύναται· καὶ ἐφ' ὅσον δύναται ἐνεργεῖ· καὶ ἐφ' ὅσον ἐνεργεῖ ὑφίσταται τὴν ἀντίδρασι τῆς δράσεώς του ἐπὶ τοῦ συστήματος τῆς πραγματικότητος. Η τριαδικὴ συνυπόστασις οὐσίας, δυνάμεως καὶ ἐνεργείας ἐκφράζει τὴν γενικὴ μορφὴ τῆς πραγματικότητος: κάθε οὐσία ἔχει ἔνα δυναμικὸ ἐνεργείας τὸ δόποῖον ἀναγκαῖα δραστηριοποιεῖται, συναντᾶ τὴν δράσι ἄλλων οὐσιῶν τοῦ συστήματος στὸ δόποῖο συνανήκει καὶ πάσχει τὴν ἐνέργειά των. Η δύναμις τοῦ ποιεῖν καὶ τοῦ πάσχειν δρίζει τὴν ὄντότητα. Τὸ νὰ πάσχῃ ἔνα ὅν τὴν ἐπίδρασι καὶ τοῦ ἀσθενεστάτου πράγματος εἶναι δύναμις, εἶναι ζωντάνια, εἶναι ὑγιεία. Τὸ νὰ ἐνεργεῖ κατὰ τὴν

πληρότητα τῶν ἰκανοτήτων του καὶ τὴν τελειότητα τῆς οὐσίας του εἶναι μεγαλυτέρα δύναμις, ζωή, ύγεια.

Τὸ δὲ, γιὰ νὰ εἶναι ἀκριβῶς δὲν, πρέπει νὰ ἔχῃ δύναμις ἡ δύναμις ἀσκεῖται, καὶ ἡ ἐνέργειά της συλλειτουργεῖ στὴν γενικὴ ἀλληλεπιδρασι τοῦ ἀντικειμενικοῦ γίγνεσθαι. Ὁ ρόλος ποὺ κάθε δὲ διαδραματίζει στὸ «δράμα» τῆς ὑπάρξεως καθορίζεται ἀπὸ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν τελειότητα τῆς φύσεώς του, ἀπὸ τὸ ποιὸν καὶ τὸ ποσὸν τοῦ δυναμικοῦ του, καὶ ἀπὸ τὴν πληρότητα καὶ τελειότητα τῆς ἐνέργειας του, ἐν σχέσει πρὸς τὶς ἀντίστοιχες παραμέτρους τῶν ἄλλων ὅντων τοῦ αὐτοῦ συστήματος.

Τὰ Κράτη συνιστοῦν στὸ πολιτικοῦστορικὸ σύστημα Δυνάμεις ἀλληλεπιδρῶσες, δηλαδὴ ἐστίες ἐνέργων δυνατοτήτων καὶ δυναμικὰ ἰκανοτήτων δράσεων. Κατὰ τὴν συμπλοκὴν καὶ ἀλληλεπίδραση τῶν ἐνέργειῶν των τὰ Κράτη διαδραματίζουν ρόλο ἀνάλογο πρὸς τὴν λειτουργικότητά των, συνεπῶς ἀνάλογο πρὸς τὸ ἐνεργὸ δυναμικὸ τῶν ἰκανοτήτων των. Ἐνα ἀδρανὲς Κράτος εἶναι μια πολιτικοῦστορικὴ θησιμότης. Δρᾶσις σημαίνει ἐπίδρασι, καὶ συνεπάγεται ἀντίδρασι, καὶ ἀνάδρασι.

Ο χαρακτὴρ τῆς Φύσεως τῶν Κρατικῶν Ὀντοτήτων καθορίζεται ἀπὸ τὴν γεωπολιτική, πολιτιστικοθησκευτική καὶ ἐθνογραφική ταυτότητά των (πβ. φύλλα 4 καὶ 11.12.1995). Τὸ Δυναμικὸ τῶν Κρατικῶν Ὀντοτήτων (τὸ μέγεθος τῶν Δυνάμεων) ἀναλύεται σὲ τέσσερις βασικὰ σύνθετους παράγοντες ἵσχυος: τὸν δημογραφικό, τὸν πνευματικό, τὸν οἰκονομικὸ καὶ τὸν στρατιωτικό. Η ἵσχυς τῆς φύσεως κάθε κρατικῆς ὑποστάσεως σὲ μία δεδομένη περίοδο προσδίδει στὸ κράτος μία ὡρισμένη θέσι στὸ σύστημα τῶν Δυνάμεων ἀμέσου καὶ εὐρυτέρας (μέχρι οἰκουμενικῆς) γειτονίας του.

Μόνιμο καὶ διαπεραστικὸ καθεστώς Ἐθνικῆς Ἡγετικῆς Ἀναξιοκρατίας εἰς ἓνα Κράτος σημαίνει χαμηλὸ Δυναμικὸ σὲ ὅλους τοὺς παράγοντες ἵσχυος.

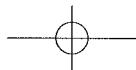
Τὸ οἰκεῖο δόγμα Στρατηγικῆς κάθε Ἀναξιοκρατίας εἶναι ἀκριβῶς τὸ Δόγμα τοῦ Μὴ ὅντος ὅπως αὐτὸ διακηρύσσεται ἐκ μέρους τῆς ἐπισήμου Ἐλλάδος. Χωρὶς καν νὰ ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀντίφασι, ἡ θεσμικὴ Ἐπισημότης διατρανώ-

νει ἐπανειλημμένα τὴν ἀναγκαιότητα ἐνεργητικοῦ ρόλου τῆς Ἑλλάδος στὴν Βαλκανική. Καὶ ὡς ἔὰν γιὰ νὰ διαπομπευθῇ ἡ ἀνικανότης τῆς Ἀναξιοχρατίας νὰ συλλαμβάνῃ τὸ περιεχόμενο τῶν λόγων της, ἡ Ἑλλὰς ἀπεμονώθη τεχνητὰ ἀπὸ ὅλο τὸ φυσικὸ περιβάλλον της. Πρῶτον καὶ κυριώτερο ἀπεξενώθη πρὸς τὸ παρὸν ἀπὸ τὴν Σερβία ὅταν ἀκριβῶς νέες προοπτικὲς γιὰ μείζονα ρόλο τῆς Δυνάμεως αὐτῆς στὰ Βαλκάνια ἔθεμελιώθησαν μὲ τὴν ὑπογραφὴ τῆς Συμφωνίας Dayton, ἐφ' ὅσον ἡ Γιουγκοσλανία ἐμμείνει στὸν Ἀμερικανικὸ προσανατολισμὸ τῆς στρατηγικῆς της. Ἀντὶ ἡ Ἑλλὰς νὰ δράξῃ τὴν εὐκαιρία ποὺ παρουσίαζε ἡ τελικὴ κατὰ τὸ δυνατὸν βαθυτέρα εύόδωσις τῆς Σερβικῆς ἀντιστάσεως καὶ τῆς Ἑλληνικῆς (χλιαρῆς μὲν καὶ παθητικῆς, πάντως ὅμως σταθερᾶς) ἐπικουρίας της, ἄλλαξε ἀντιθέτως πολιτικὴ τὴν στιγμὴ τῆς ἐπιτυχίας. "Ἐτοι (α) ἡρνήθη νὰ παράσχῃ τὶς λιμενικὲς διευκολύνσεις στὴν Θεσσαλονίκη ποὺ μακρὰ πράδοσις (ἀπὸ τὸν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο), ἔστω καὶ μετ' ἐμποδίων ἀβελτηρίας, εῖχε πάντως κατακυρώσει στὰ πλαίσια πάντοτε καταλλήλου δυναμικῆς πολιτικῆς· (β) ἡρνήθη, τὸ σπουδαιότερο, νὰ ἐπιλύσῃ τὸ πρόβλημα τῆς Βορείου Μακεδονίας στὸ πλαίσιο ἴσχυρᾶς ἙλληνοΣερβικῆς Συνεννοήσεως· καὶ (γ) ἡρνήθη γενικώτερα νὰ συνεργασθῇ μετὰ τῆς Σερβίας στὴν ὁργάνωσι τῶν Δυτικῶν Βαλκανίων κατὰ τὴν Δυναμικὴ τοῦ ὑπεραίροντος στρατηγικοῦ συνδυασμοῦ μὲ τὴν Οἰκουμενικὴ Ὑπερδύναμι. Ταυτοχρόνως ἡ Ἑλλὰς δὲν προβαίνει στὴν βελτίωσι μὲ δημιουργικὲς οὐσιαστικὲς πρωτοβουλίες τῶν 'Ἑλληνο'Αλβανικῶν Σχέσεων· οἱ πρόσφατες συμφωνίες εἶναι ἀπλῶς ὑπεκφυγὴ ἐνώπιον τῆς ἀπαίτουμένης σοβαρᾶς δράσεως πρὸς τὴν ὁρθὴ κατεύθυνσι, προκάλυψις κατὰ βάσιν γιὰ νὰ πεισθοῦν οἱ Η.Π.Α. περὶ τῆς δῆθεν ὑπάρξεως οὐσιαστικῆς Ἑλληνικῆς Βαλκανικῆς Πολιτικῆς. Περαιτέρω οἱ σχέσεις μὲ τὴν Ρουμανία παραμένουν στὸ ἐπίπεδο γενικοτήτων καὶ ἐπιχειρηματικοϊκονομικῶν μόνον (χωρὶς στρατηγικὸ ὑπόβαθρο) δράσεων, ἐνῷ καμμία βαθύνους ρωμαλέα πολιτικὴ στρατηγικοῦ συνδυασμοῦ δὲν προσφέρεται πρὸς τὴν Βουλγαρία ἵκανὴ νὰ ἔξαγάγῃ τὴν χώρα αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἀναποφασιστικότητα στὴν ὁποίᾳ τὴν ὥθιον τὰ ἐσωτερικὰ τῆς διλήμματα καὶ οἱ ἔξωτερικὲς πολυμέτωπες πιέσεις ἐπιρροῶν (Ρωσία, Τουρκία, Γερμανία, Η.Π.Α., θέμα Μακεδονικό, ἄρα Γιουγκοσλανία, Ἀλβανία). Τέλος ἡ Ἑλλὰς ἐν σημαντικῷ μέρει προκάλεσε ἡ

ιδία τὴν ὥξυνσι στὶς ἙλληνοΤουρκικὲς σχέσεις ποὺ ὠδήγησε στὴν θλιβερὴ Διπλωματικὴ ἡττα κατὰ τὴν χρίσι τῶν Ἰμια, ἀπὸ τὴν ὁποία ἡ Ἡγετικὴ Ἀναξιοκρατία προσπαθεῖ νὰ ἔξαγάγῃ τὴν χώρα συσσωρεύουσα λάθη ἐπὶ λαθῶν, χρισμώτερα ἐπὶ χρισμωτέρων (πβλ. φύλλα 1.4.1996 καὶ ἔξῆς).

Ἐτσι ἐννοεῖ ἡ Ἐθνικὴ Ἀνικανότης τὸν σχεδιασμὸν ἐνεργοῦ Βαλκανικῆς Πολιτικῆς. Κατ' οὓσια πρόκειται γιὰ μία συστηματικὴ πολιτικὴ ἀπομονώσεως τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸν φυσικὸ καὶ οἰκεῖ γεωπολιτικό τῆς χῶρο ὑπὲρ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ προσανατολισμοῦ τῆς χώρας, δηλαδὴ ὑπὲρ τῆς Στρατηγικῆς τοῦ Γερμανογαλλικοῦ "Ἀξονος, εἰς βάρος τῶν ζωτικῶν συμφερόντων τῆς χώρας. Τὸ ἀνεκδιήγητο εἶναι ὅτι ἡ Ἡγετικὴ Ἀναξιοκρατία ἐπιχειρεῖ νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἐντύπωσι ὅτι συνδυάζεται διὰ τοῦ λεκτικοῦ Βαλκανισμοῦ τῆς πολιτικῆς τῆς μὲ τὴν Ἀμερικανικὴ Στρατηγικὴ στὴν περιοχή. Καὶ ἐὰν μὲν πρόκειται γιὰ μία ἀκόμη προσφιλῆ τῆς καταδημαγώγησι τοῦ λαοῦ, οὐδὲν νεώτερον. Τὸ φαιδρὸ εἶναι ὅμως ὅτι ἡ προσπάθεια αὐτὴ προβάλλεται πρὸς τὶς Η.Π.Α. τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ διακηρύσσεται ἡ ἰδεοληφία τοῦ παραχμιαμοῦ καὶ ἀναχρονιστικοῦ Εὐρωπαϊσμοῦ τῆς. Ἔτι μᾶλλον: τὸ ἀξιοθήνητο εἶναι ὅτι ἐπιδιώκει νὰ πρείνῃ τὴν δολοπλόκο ἀδυναμία τῆς φευδεπιγράφου αὐτῆς πολιτικῆς ὡς σοβαρό, ἀξιόπιστο παράγοντα δημιουργικῆς συνεργασίας στὸν ΒαλκανοΜικρασιατικὸ χῶρο πρὸς σύστασι πεδίου εὐσταθοῦς ἰσορροπίας: ἀλλὰ τέτοια πολιτικὴ μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ μόνον ἐὰν πάντες οἱ ὑπόλοιποι ἀποτύχουν. Εἶναι ἀκριβῶς ὡς ἐὰν τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως ἔζήτει (μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἀδόξως καὶ ἀδεξίως ἔζήτει) νὰ ἐμφανίσῃ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Πολιτικὴ του ὡς παράγοντα συσπειρώσεως τῆς Ὁρθοδοξίας.

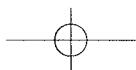
Τελευταῖα ἡ Ἑλληνικὴ Ἡγετικὴ Ἀναξιοκρατία τονίζει ὄλο καὶ περισσότερο φραστικὰ τὸν Βαλκανικὸ ρόλο τῆς Ἑλλάδος. Τὸ κάνει ἔξ ὑποχρεώσεως καὶ ὅχι ἐκ πεποιθήσεως. Ἀλλωστε προκαταλαμβάνεται ἀπὸ τὸν προωθούμενο οἰκονομικὸ συσχετισμὸ πρὸς τὶς γειτονικὲς χῶρες ἀπὸ τὸ ὑγιέστερο καὶ δυναμικότερο τμῆμα τῆς ἐπιχειρηματικῆς δραστηριότητος. Προφανῶς ἀπευθύνεται μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ πρὸς τὶς Η.Π.Α. ἐνῷ ἔχει κατὰ νοῦν στὴν οὓσια τὴν Ε.Ε. Προσπαθεῖ κατὰ τρόπο κοῦφο νὰ ἀρθρώσῃ πρὸς τὸ θεαθῆναι τὶς δύο ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀναγκαῖες

συνιστώσες μιᾶς δυναμικῆς Συνολικῆς Ἐθνικῆς Στρατηγικῆς (όπως ἀνελύθη στὸ φύλλο τῆς 19.2.1996): τὸν στρατηγικὸ συνδυασμὸ πρὸς τὴν Οἰκουμενικὴ Ἡγεμονικὴ Δύναμι καὶ τὸν δημιουργικὸ Βαλκανικὸ προσανατολισμὸ τῆς Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς τῆς χώρας. Ἀλλὰ ἡ ἀνάλυσις ἐκείνη βεβαίως δὲν κατενοήθη. Ἡ τρίτη παράμετρος, ἡ ἀνάγκη τολμηρᾶς συνολικῆς Συνεννόησεως μὲ τὴν Τουρκία, ὑπεκφεύγεται. Ἀλλὰ καὶ ἕνας ρεαλιστικὸς Βαλκανοκεντρισμὸς ἀθετεῖται (όπως ἀνελύθη) στὴν πρᾶξι (μὲ αἰχμὴ τὴν ἙλληνοΣερβικὴ ἀποξένωσι). ἡ δὲ Ἑλληνικὴ συνδιάταξις πρὸς τὴν Ἀμερικανικὴ ἀναφορὰ τῆς εὐσταθοῦς ὁργανώσεως τοῦ ΒαλκανοΜικρασιατικοῦ γεωπολιτικοῦ χώρου ἀποτελεῖ κίβδηλο, καὶ τὸ κυριώτερο ἀναποτελεσματικὴ ὑπόκρισι τῆς ἀσταθοῦς Ἡγετικῆς Ἀναξιοχρατίας.

Δημιουργικὴ πολιτικὴ δὲν εἶναι ἡ λεκτικὴ διατύπωσις βουλήσεως καὶ προθέσεως, ἀλλὰ ἡ τολμηρὰ σύλληψις καὶ δραστικὴ ἀνάληψις ὀρθῶν πρωτοβουλιῶν μὲ σαφές, συγκεκριμένο περιεχόμενο, συντεταγμένων εἰς ἔνα ἐνιαῖο σχεδιασμὸ ἀπολύτως ώρισμένου στόχου. Ἡ Δυναμικὴ πολιτικὴ προκαλεῖ καταλυτικὰ θετικὴ κίνησι καὶ συλλειτουργία τῶν σχετιζομένων μερῶν, καὶ ὅχι ἀπλῶς συνθῆκες ἀνοχῆς, ἀλληλοαποχῆς καὶ οὐδετερότητος.

Ἡ Ἀναξιοχρατία ἐφαρμόζει βασικὰ τὸ Δόγμα τοῦ Στρατηγικοῦ Μὴ "Οντος, καὶ προφασίζεται ὅτι ἀκολουθεῖ δυναμικὴ πολιτική: καταλήγει ἔτσι σὲ συνεχεῖς ὑποχωρήσεις. Ἐντούτοις ἐν πράγμα θὰ εἶναι χειρότερο καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν κατάπτωσι τῆς βλαπτικῆς ἀεργίας: τὸ νὰ ὑποκρίνεται τὸ δόγμα τοῦ Μὴ ὄντος καὶ νὰ ἐφαρμόζῃ πολιτικὴ διεκδικήσεων καὶ παραχωρήσεων, δράσεως καὶ ἀντιδράσεως. Διότι τότε ἐπίκειται μείζων καταστροφή. Ὁνομαστικὲς διεκδικήσεις θὰ ἀντικαταλλάσσωνται μὲ οὐσιαστικὲς παραχωρήσεις: αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσία τῆς πολιτικῆς «βῆμα πρὸς βῆμα». Ἐπὶ πλέον: οἱ δεύτερες θὰ εἶναι πραγματικές· οἱ πρῶτες οὔτε κἄν θὰ ἐπιτυγχάνωνται. Μόνον ἡ Ἀξιοχρατία μπορεῖ νὰ χαράξῃ καὶ νὰ ἐφαρμόσῃ δημιουργικὴ πολιτικὴ σπειροειδοῦς ἀλληλεπιδράσεως.

Κεφαλαίο 5χ

ΘΕΤΙΚΟΙ ΑΞΟΝΕΣ ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ Η.Π.Α. ΚΑΙ ΒΛΑΚΑΝΟΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΟ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΕΔΙΟ

Η παρούσα Έλληνική Πολιτική άντιπροσωπεύει τὸν ἄκριτο καὶ ἀναχρονιστικὸν Εύρωπαισμὸν τῆς Νεοελληνικῆς ἀδυναμίας.

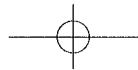
Ο Εύρωπαικός προσανατολισμός, ως θεμελιώδης στρατηγικὴ τῆς Έλλάδος, εἶναι θεμελιώδες γεωστρατηγικὸν λάθος. Η ἐπιλογὴ αὐτὴ θὰ ἀπεδεικνύετο ἀτελέσφορος καὶ ζημιογόνος ἐκ τῶν πραγμάτων οὕτως ἢ ἄλλως. Η ἀνικανότης τῆς Ήγετικῆς Αναξιοχρατίας ἐπιταχύνει τὴν ἀποδεικτικὴν διαδικασία - ἔνα ἀρνητικὸν ἀγαθὸν ποὺ προσφέρει ἀθελά την χώρα.

Η ρεαλιστικὴ Έθνικὴ Στρατηγικὴ εἶναι πάντοτε ἐστιασμένη. Βασίζεται σὲ σθεναρὲς ταυτότητες, δομεῖται πέριξ ἰσχυρῶν, ἐκλεκτικῶν συνδυασμῶν, ἔχει σαφήνεια στόχων καὶ οὐδέποτε καλλιεργεῖ ἢ ἐπιτρέπει σύγχυσι μεταξὺ τακτικῶν κινήσεων καὶ ἀντικειμενικῶν σκοπῶν ἢ ὑποκατάστασι τῶν δευτέρων ἀπὸ τὶς πρῶτες. Λειτουργικὴ έθνικὴ Στρατηγικὴ συλλαμβάνεται ἀπαρεγκλίτως στὸ δεδομένο ιστορικὸ γεωπολιτικὸ πλαίσιο τῆς χώρας καὶ σὲ δημιουργία συνδυασμοῦ πρὸς τὶς Δυνάμεις ἐνεργοῦ ὀλοκληρώσεώς του. Εἶναι ἀναγκαῖα τοπική —ἀσχέτως τῆς εὐρύτητος τοῦ στρατηγικοῦ τοπίου της.

Η ρεαλιστικὴ Έθνικὴ Στρατηγικὴ συντονίζεται πάντοτε ὀξύτατα πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸ Ήγεμονικὸ Πεδίο, ὅταν τὸ Πολιτικοϊστορικὸ Σύστημα ἔχει ἀναλάβη, ὅπως τώρα, τέτοια μορφή.

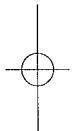
Η ρεαλιστικὴ Έλληνικὴ Έθνικὴ Στρατηγικὴ συνδυάζεται ἔντονα πρὸς ἰσχυρῆ Δυτικὴ Έξωτερικὴ (ώς πρὸς τὸ ΒαλκανοΜικρασιατικὸ Γεωπολιτικὸ πεδίο) Δύναμι: τρεῖς Παγκόσμιοι Πόλεμοι αὐτοῦ τοῦ αἰῶνα (δύο θερμοὶ καὶ ἕνας φυχρός) κατέδειξαν ἐμπειρικὰ ὅτι συνάγεται καὶ ἀπὸ ἐνδελεχῆ θεωρητικὴ ἀνάλυσι.

Οταν ἡ ἰσχυρή, Δυτική, θαλασσοκράτειρα, ἐξωτερικὴ Δύναμις εἶναι καὶ ἡ Ήγεμονικὴ Παγκοσμίου Μονοπολικοῦ Συστήματος, τότε ἄλλες προτεραιότη-

τες εἶναι ὅχι ἀπλῶς καταστροφικὲς ἀλλὰ καὶ ὑποπτες. Θεμελιώδης Στρατηγικὴ γραμμὴ τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἀντικειμενικὰ ὁ Ἀμερικανικὸς προσανατολισμός της, καὶ ἡ συνακόλουθος μεγιστοποίησις τῆς ἐνεργοποιήσεως τοῦ δυναμικοῦ τοῦ οἰκείου ΒαλκανοΜικρασιατικοῦ Πεδίου.

Α-στράτηγος Στρατηγικὴ θολῶν ταυτοτήτων, χαλαρῶν συνδέσεων, ἵσων ἀποστάσεων, ταχτικοῦ καιροσκοπισμοῦ καὶ στείρου φορμαλισμοῦ, ἀσυνάρτητος πρὸς τὰ γεωπολιτικὰ δεδομένα τοῦ ἀμέσου περιβάλλοντος ὅσο καὶ τοῦ οἰκουμενικοῦ δυναμικοῦ πλαισίου, εἶναι ἀλείτουργος, ἀναποτελεσματική· εἶναι ἄτοπος.

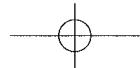
ΚΕΦΑΛΙΟ 55

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟ ΤΟΥ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

‘Ο Νεοελληνισμὸς πάσχει παρατεταμένη καὶ βαθύτατη κρίσι ταυτότητος. ’Επικαθήμενη βαρυδαίμων ”Ατη σκοτίζει τὸ βλέμμα του καὶ συγχέει τὴν ἀντίληφί του. ’Επὶ μακρὸν ἀλλότριος ἔσαυτοῦ, δρέγεται τὸ ὄθνεῖο καὶ ἀπεμπολεῖ τὸ οἰκεῖο. ”Αβουλος θηρατῆς τοῦ προσκαίρου ἀποτυγχάνει σὲ κάθε μόνιμο ἐπιδίωξι. ’Ανέστιος, ἀσκοπος καὶ ἀτελῆς, πλανᾶται ἀφρόνως λυκηθίζων ὀνόματα παλαιοῦ Μεγαλείου ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου τῆς Μικρότητός του. Μακρὰν τῆς οὐσίας του, χάνει τὴν Δύναμι του καὶ ἀποστερεῖται τῆς ἐνεργείας του. ’Ισχνὴ ἀνάμνησις τῆς πραγματικῆς δόξης του προκαλεῖ πιεστικὸ σύνδρομο αὐτοαπέχθειας. Περιφρονεῖ μέχρι τὰ μύχια τῆς καρδιᾶς του τὸ εἰδωλο τῆς Ἡγετικῆς ’Αναξιοκρατίας ποὺ βλέπει στὸ κάτοπτρο τῆς Ψυχῆς του, ἀλλὰ καὶ τὸ συντηρεῖ ἀρνούμενος νὰ ἀπεκδυθῇ τὴν ίδια του πτῶσι. ’Η Σταύρωσίς του ἔτσι δὲν ἔχει ’Ανάστασι. ’Ανήμπορος, περίγελως πάντων, ἀθώος δολοπλόκος ἀέργου πονηρίας, κακομήχανος ζηλωτῆς μιμημάτων, περιφέρεται ἀειδῆς ἐπαίτης οἰηματίας Κέρκωφ —οἰκτρὸν θέαμα.

Τὸ ’Αναστάσιμο τοῦ Ἐλληνισμοῦ εἶναι ἡ ’Ορθοδοξία καὶ δ Κλασσικισμός. ’Η κατὰ φύσιν τελείωσις τῆς οὐσίας του καὶ ἡ κατὰ χάριν θέωσίς τῆς ἐνεργείας του συνιστοῦν τὴν Δύναμι καὶ τὴν Λάμψι του, ἀποκαλύπτουν τὸ ἀρχαῖον κάλλος τῆς ἀπτώτου δημιουργίας του καὶ τὴν ἔνδοξο Μεταμόρφωσί του.

Εἴθε ὁ Νεοελληνισμὸς νὰ ἐπανεύρῃ τὸν ἔσαυτὸ του σὲ μία ιστορικὴ αὐτοοικείωσι. Εἴθε νὰ βιώσῃ τὴν πραγματικὴ ἀριστεία τῆς Φύσεως. Εἴθε νὰ προσκυνήσῃ ἀληθῶς Γίὸν Θεὸν Λόγον Χριστὸν τὸν ’Αναστάντα. Τότε θὰ σημάνη καὶ ἡ ίδική του ’Ανάστασις.

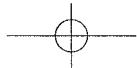
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 56

ΤΟ ΗΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Η αφομοιωτική ένότης του ΒαλκανοΜικρασιατικού χώρου έχει ένα ιστορικό βάθος τριών περίου χιλιετηρίδων. Η διαδικασία της δλοκληρώσεως του πού ἄρχισε μὲ τὸν μεγάλο Ἑλληνικὸ Ἀποικισμό, ἀφοῦ ὑπέστη τὴν καταλυτική ἐπενέργεια τῆς προσπαθείας δλοκληρωτικῆς συμπεριλήφεώς του εἰς τὴν Περσικὴ Αὐτοκρατορία, ἀπέκτησε σταθερὲς πολιτιστικὲς παραμέτρους διὰ τῆς Μακεδονικῆς ισχύος καὶ ἐπεκτάσεως, καὶ πολιτικὴ τελικὰ δομὴ ένότητος ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Η διαφορὰ ἐμφάσεως μέσα στὸν κοινὸ ιστὸ τῆς ἐνιαίας Αυτοκρατορίας μεταξὺ Λατινοκεντρικῆς Κελτικῆς Δύσεως καὶ ἙλληνοΚεντρικῆς Ἀνατολῆς τῶν ἀρχαίων λαῶν καὶ πολιτισμῶν, ὡδῆγησε σὲ διοικητικὴ διχοτόμησι ἀρχικὰ τοῦ ὅλου πεδίου, ἡ δοπία, μὲ τὴν κυριαρχία στὸ Δυτικὸ τμῆμα τοῦ τευτονικοῦ ἀσυμβάτου, κατέστη ριζικὴ τομή.

Η Ἀνατολικὴ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία συνεχίσθη ἀνευ διακοπῆς ὡς Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία: ἡ θέσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως συμβολίζει ἀκριβῶς τὴν ένότητα τοῦ ΒαλκανοΜικρασιατικοῦ γεωπολιτικοῦ δυναμικοῦ· ἡ Πόλις εἶναι ἐπίσης τὸ κέντρο βάρους καὶ χώρου κάθε εύρυτέρας δλοκληρώσεως ποὺ ἀντλεῖ ἐνέργεια ἀπὸ τὸ δυναμικὸ αὐτό. Ο δυναμερὸς Συμβολισμὸς ἔδρασε ὡς πόλος ἔλξεως καὶ γιὰ τὴν ἀπόπειρα Ρωσσικῆς ἐνοποιήσεως τῆς Συνόλου ἈνατολικοΕύρωπαϊκῆς ζώνης. Τὰ ιστορικὰ ἀναλλοίωτα εἶναι πανίσχυρα, ἀφοῦ ἔδραζονται σὲ γεωπολιτικὲς ένότητες, πολιτιστικὲς δλοκληρώσεις καὶ ἐθνολογικὲς συμβατότητες, στὸν ὁρμονικὸ δηλαδὴ συνεστιασμὸ τῶν τριῶν παραγόντων, τῶν δοπίων ἡ σύγκλισις ἢ ἀπόκλισις καθορίζει τὴν ούσιαστικὴ εύστάθεια ἢ ἀστάθεια τῶν πολιτικογραφικῶν συγκροτήσεων.

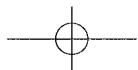
Η ούσια στὸ κοσμικὸ γίγνεσθαι φανεροῦται μετὰ καὶ διὰ συμβεβηκότων. Οἱ ἀντικειμενικοὶ σχηματισμοὶ τῶν ούσιωδῶν παραμέτρων ἔχουν φορεῖς στὴν πολιτικὴ ιστορία καὶ δροῦν μέσῳ αὐτῶν. Στὰ δεδομένα τῶν φυσικῶν συνδυασμῶν ἐπιπροστίθεται ὁ βαθμὸς ἐπαρκείας τῶν φορέων. Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς ὑπεισέρχεται ἀποφασιστικὰ τὸ θέμα τοῦ ἐθνικοῦ καὶ κοινωνικοῦ δυναμισμοῦ ὡς πρὸς τὴν πολιτικοϊστορικὴ πραγμάτωσι τῆς ἀντικειμενικῆς ένότητος.

Τὰ ἱστορικὰ ἀναλλοίωτα ἐμφανίζονται καθαρώτερα ἢ συγκεχυμένα ἀναλόγως τῆς ὀργανωτικῆς δυνάμεως τῶν φορέων των. Ἡ ἵκανότης τοῦ ἐκάστοτε φορέως μιᾶς ὀλοκληρωτικῆς γεωπολιτικῆς ἐνότητος (πολιτιστικὰ ἀφωμοιωμένης καὶ ἐθνολογικὰ συμβατῆς) νὰ διασφαλίσῃ μακροϊστορικὰ τὴν συνοχὴν τοῦ οὐσιαστικὰ ἔνιαίου πεδίου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ συμβεβηκότα τῆς διαρθρωτικῆς καὶ συνεγερτικῆς δυνάμεως τοῦ φορέως, συμβεβηκότα ποὺ γιὰ αὐτὸν ἀποτελοῦν οὐσιώδη χαρακτηριστικά του. Ὁ φορεὺς κρίνεται ἐνώπιον τῆς Ἰστορίας ἀπὸ τὴν ἀποτελεσματικότητα στὴν ἐκπλήρωσι τοῦ ἀντικειμενικὰ προσδιωρισμένου ρόλου του.

Ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία ἀπετέλεσε μακρόχρονο ἀρχὴν πολιτικῆς ὀλοκληρώσεως καὶ φορέα τῆς ἐνότητος τοῦ ΒαλκανοΜικρασιατικοῦ πεδίου, στὴν δυναμικὴν τοῦ δόποίου ἀπέτυχε πάντως ἐνωρὶς νὰ ἐντάξῃ μονίμως τὶς ἐξωτερικὲς περιοχὲς στὴν Ἀνατολή, Ἀφρικὴν καὶ Ἰταλία. Κατὰ τὴν ὕστερη περίοδό της παρουσιάζει ἐμφανῆ σημεῖα κάμψεως, ἡ δοπία τελικὰ ὠδήγησε στὴν ἀποσύνθεσί της. Προϊοῦσα ἀποξένωσις τῶν πληθυσμῶν ἀπὸ τὸ κέντρο ἐξουσίας, ἀντιπαραγωγικὲς οἰκονομικὲς δομές, ἀποστρατιωτικοποίησις τῆς αὐτοκρατορικῆς ἰδέας, χαλάρωσις τοῦ κοινωνικοῦ καὶ διαφυλετικοῦ ἴστοῦ, συνέστησαν τὰ ἐσωτερικὰ αἴτια τῆς ἀνεπαρκείας. Ὑπὸ τὸ κράτος τῆς Δυτικῆς ἐπηρείας ἀφ' ἐνὸς (ποὺ ἔφθασε μέχρι τὴν παροδικὴν Λατινική, Φραγκική, Καταλανικὴ κατὰ τόπους κυριαρχία) καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Τουρκικῆς πιέσεως (Σελτζοῦκοι, Ὀθωμανοί), ἡ πολιτικὴ ἐνότητης διεσπάσθη εἰς διάφορα κέντρα ἐνοποιήσεως (Νίκαια, Δεσποτάτο τῆς Ἡπείρου, τῆς Πελοποννήσου, Τραπεζοῦς, Σερβία, Βουλγαρία): πολλοὶ φορεῖς τῆς αὐτῆς ἀρχῆς ἐνότητος, διαγωνιζόμενοι γιὰ τὴν οἰκουμενικὴν πραγματωσί της στὸν συνολικὸ δεδομένο χῶρο. Ἐν τέλει φορεὺς ἀποτελεσματικὸς τῆς δυναμικῆς ὀλοκληρώσεως τοῦ πεδίου ἀνεδείχθη ἡ Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

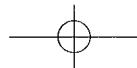
Ἡ Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία ἦταν διάδοχος τῆς Βυζαντινῆς. Ἔνας φορεὺς τῆς αὐτῆς ἰδέας καὶ ἀρχῆς ἀντεκατέστησε προηγούμενο φορέα. Ἡ ταυτότης ὅμως τῆς ἀρχῆς κατὰ τὸν ἀντικειμενικὸ δρισμό της (τὸ τρίπτυχο τῆς γεωπολιτικῆς ἐνότητος, πολιτιστικῆς κοινότητος καὶ ἐθνολογικῆς συμβατότητος)

έπασχε σὲ ἔνα σοβαρὸ σημεῖο: ἡ πολιτιστικὴ κοινὴ δὲν ὠλοκληρώνετο στὴν αὐτὴ θρησκευτικὴ πίστι. Τὸ βασικὸ αὐτὸ μειονέκτημα ἀντιμετωπίσθη στὶς πολιτικοκοινωνικοοικονομικὲς ἐπιπτώσεις του μὲ τὴν προστασία τῆς ὑποταγῆς: οἱ θεσμοὶ τῶν τοπικῶν κοινοτήτων, τῶν θρησκευτικῶν καὶ, ἀργότερα, ἐθνικῶν καθολικῶν γενῶν (millet), τῶν ἐκτεταμένων διαφορικῶν κατὰ περιοχὴ προνομίων αὐτοδιοικήσεως, ἐθεμελίωσαν ἔνα σύστημα διατηρήσεως τῶν προϋπαρχουσῶν δομῶν λειτουργικότητος μὲ ἐλάσσονα τὴν ἀνάδρασι τῆς Ὀθωμανικῆς κυριαρχίας. Αὐτὸ τοῦτο ὅμως δημιουργοῦσε τὴν ἀσταθῆ κατάστασι μᾶς κοινωνίας στὴν ὅποια ἔργο (πνευματικό, διοικητικό, οἰκονομικό) καὶ ἔξουσία συστηματικὰ διεχωρίζοντο. Ἡ προσπάθεια βιαίας ἄρσεως τοῦ ἐπιβαλλομένου διαχωρισμοῦ διὰ συστηματικῶν ἀρπαγῶν ὑποσχομένου ἀνθρώπινου ὑλικοῦ ἀπὸ τοὺς ὑποταγμένους (παιδομάζωμα) καὶ προώθησί του σὲ ἐπίλεκτα σώματα καὶ τὰ ἀνώτερα καὶ ἀνώτατα διαμερίσματα τῆς Αὐτοκρατορικῆς διοικήσεως, ἀκριβῶς ἀπεδείκνυε τὴν ἔκτασι καὶ ἔντασι τοῦ προβλήματος.

Ἡ παρακμὴ τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας ἐνεφάνιζε πάντα τὰ κοινὰ μὲ τὴν Βυζαντινή, ἀλλὰ καὶ τονισμένα ὅλα τὰ ἴδια ἐλαττώματα. Ἡ ἀποσύνθεσίς της συνίστα ἐξ ἀντικειμένου τὸν ἀγῶνα ὑποκαταστάσεως τῆς. Ἡ στρατηγικὴ ἐξ ἄλλου σημασίᾳ τῆς (μερικῆς ἢ ὀλικῆς) διαλύσεώς της ἐνέκειτο στὸν κίνδυνο γιὰ τὶς Δυτικὲς καὶ Κεντρικὲς Εύρωπαικὲς Δυνάμεις ἐνσωματώσεως τοῦ χώρου της (ἢ κρισίμου μέρους του) στὴν ὁμοειδῆ Ὀρθόδοξο Ρωσικὴ Αὐτοκρατορία πρὸς συγχρότησι μείζονος πολιτικῆς ἐνώσεως τῆς Ἀνατολικο-Εύρωπαικῆς Ζώνης.

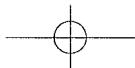
Τὸ σχέδιο τοῦ Ρήγα ἀποτελοῦσε ἀκριβῶς πρότασι ἀντικαταστάσεως τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας ἀπὸ μία Ἑλληνικὴ Πολιτεία σὲ ὅλο τὸ ΒαλκανοΜικρασιατικὸ πεδίο. Ἡ τολμηρὴ ὑπόθεσις Ἑλληνικῆς ρίζας γιὰ ὅλους τοὺς πληθυσμοὺς τοῦ χώρου συνεδυάζετο μὲ τὶς πολιτειακὲς θεωρήσεις τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, καὶ ὁ ἴδιοτυπος αὐτὸς Ἑλληνικὸς Πολιτικὸς Διαφωτισμός (ἀρχέτυπο Νεοελληνικῆς Ἰδεοληφίας) προεβάλλετο ὡς νέος ὄργανωτικὸς φορεὺς τοῦ καθ' ἡμᾶς γεωπολιτικοῦ συμπλέγματος. Παρὰ τὴν ἐθνικὴ Σερβικὴ Ἐπανάστασι (1804, Karadjordje) καὶ τὴν ἐξέλιξι της (1815 καὶ ἐξῆς, Milos

Obrenovic), ή Φιλική Έταιρεία υἱοθέτησε τὴν ἴδια βασικὰ γραμμή. Ἡ πλήρης ἀποτυχία τῆς Ἐπαναστάσεως στὶς Παραδουνάβιες Ἡγεμονίες καὶ ἡ ἀντιπαραταχθεῖσα τότε Ρουμανικὴ ἔξεγερσι (Vladimirescu) καταδεικνύουν τὸ ἐμφιλοχωροῦν σφάλμα στὸ Στρατηγικὸ Στόχο τῆς ἰδέας ἐκείνης, τὸ δποτὸ ἐπαναλαμβάνεται τώρα στὸν θρησκευτικὸ τομέα ἀπὸ τὸν Νεο-Φαναριωτικὸ Οἰκουμενισμὸ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ Ἑλληνικὴ πνευματική, διοικητικὴ καὶ ἐμπορικοοικονομικὴ ἡγετικὴ θέσις στὰ κλειδιὰ τοῦ συνολικοῦ γεωπολιτικοῦ χώρου ἐστηρίζετο στὴν Ὁθωμανικὴν Αὐτοκρατορία, καὶ δὲν παρεμποδίζετο ἀπὸ αὐτήν.

Στόχος ἀντικαταστάσεως τῆς Ὁθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας ἀπὸ Ἑλληνικὴν Ἡγεμονίαν ἐφ' ὅλου τοῦ πεδίου (ἀνασύστασις τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας) προϋπέθετε διατήρησι τῆς πολιτικῆς ἐνότητος τοῦ Βαλκανο-Μικρασιατικοῦ χώρου μὲ ταυτόχρονο ἔντασι τῆς προσπαθείας δλοσχερωτέρας λειτουργικότητος καὶ προσφορᾶς τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου ὑπὲρ τοῦ συνόλου. Τέτοια χρησιμότης ἀλλως τε ἀποτελεῖται καὶ τὴν δικαίωσι τῆς Ἡγεμονικῆς ἀξιώσεως, δπως καὶ τὴν πρακτικότητά της. Τὴν καλλιέργεια τοῦ γένους πρὸς τονισμὸ τοῦ συγκριτικοῦ πλεονεκτήματός του (πολιτιστικὴ κοινὴ τοῦ ὅλου χώρου), καὶ τὴν ἀναμονὴ καταλλήλων ἔξωτερικῶν συγκυριῶν, ἔξωρκισε ἀκριβῶς ὁ Καποδιστριας ὅταν ἀπεποιήθη τὴν ἡγεσία τῆς Φιλικῆς Έταιρείας.

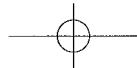
Ἡ Ἐπανάστασις δὲν διεδόθη στὸ γεωπολιτικὸ συνεχές, ἀλλὰ περιωρίσθη σὲ μερικοὺς Ἑλλαδικοὺς τόπους. Δὲν ἦταν, τουλάχιστον, ὕριμος ὁ καιρὸς γιὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἀντικατάστασι τῆς Ὁθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, οὔτε στὸ νότιο ἙλλαδοΜικρασιατικὸ τμῆμα της. Ὁ Ἑλληνισμὸς δὲν ἦταν ἔτοιμος γιὰ τέτοιο ἔργο· ὑπερηκόντισε ἔχατόν. Ἔπεσε θύμα τῆς τυπολατρικῆς αὐταπάτης ποὺ ἐκαλλιεργοῦσε ἡ ἡγεσία του, τῆς συγχύσεως μεταξὺ παρελθόντων Μεγαλείων καὶ παρούσης ἐγκαταλείφεώς των. Ἡ γυμνὴ ἐπίκλησις δὲν ἀποδεικνύει ζῶσα πραγματικότητα. Οἱ Φιλικοὶ καὶ οἱ Φαναριώτες παρεξήγησαν τὴν διαχειριστικὴν δεινότητα ἐλιγμῶν, συνοδευόμενη ἀπὸ τὴν κατοχὴν στείρου πνευματικοῦ φορμαλισμοῦ, ὡς ἀνωτέρα κυβερνητικὴ σοφία. Ἡ Ἐπανάστασις δὲν κατέληξε στὴν Παλιγγενεσία ποὺ

έπεδίωκε. Τὸ γένος θὰ μποροῦσε νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ γιὰ νὰ ἐπεκτείνῃ καὶ βαθύνῃ τὰ προνόμια ποὺ τοῦ ἔξασφάλιζαν εύρυτερη ἐλευθερία παραγωγῆς μεγάλου ἔργου, καὶ ἄρα μείζονων κινήσεων. Ἀντ' αὐτοῦ ἐπέμεινε στὴν ἀπαίτησι πολιτικῆς ἐλευθερίας καὶ ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας. Ἡ Παλιγγενεσία τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας μετέπεσε στὴν γέννησι τῆς Μικρᾶς Ἐλλάδος, μικρᾶς ὅχι ἀπλῶς στὴν ἔκτασι, ἀλλὰ ὀλίγης στὶς ζωτικὲς δυνάμεις της. Ἡ Ἐθνικὴ Στρατηγικὴ ἀλλαζε πλέον ἐκ τῶν πραγμάτων κατεύθυνσι γιὰ νὰ κρατήσῃ ἀκέραιο τὸ πνεῦμα της. Ἔπειπε νὰ βασίζεται στὴν συντονωτάτη προσπάθεια ἐνδυναμώσεως ἀπὸ κάθε ἀποφι τῆς χώρας μὲ στόχο τὴν ἑτοιμότητα διαδραματίσεως πρωτεύοντος ρόλου στὶς ἔξελίξεις τοῦ γεωπολιτικοῦ της πεδίου, ρόλου συμβατοῦ ὅμως πρὸς τὴν ἀναγνώρισι τῆς ἀρχῆς τῶν ἐθνοτήτων στὴν σύστασι κρατῶν ποὺ ἡ κατάληξις τῆς Ἐπαναστάσεως συνεπήγετο.

Στὴν πραγματικότητα ἡ στρατηγική, ἡ μᾶλλον ἡ ἀστράτηγος συμπεριφορὰ τῆς Ἐλλάδος ως ἐλευθέρου ὀντότητος εἶναι θεμελιωδῶς ἀντιφατική. Ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἀρχῆς τῶν ἐθνοτήτων στὴν σύστασι τῶν κρατῶν ἐσήμαινε ἐγκατάλειψι τῆς ἀρχῆς τῆς πολιτικῆς ὀλοκληρώσεως τοῦ ἑνιαίου ΒαλκανοΜικρασιατικοῦ χώρου. (Ἡ Ὄμοσπονδιακὴ Ἰδέα, γιὰ νὰ εἶναι ρεαλιστική, προϋποθέτει πάντοτε ἔνα ισχυρὸ κέντρο ἐπιβολῆς καὶ ἔτσι εἶναι ἡ Αὐτοκρατορικὴ δυναμικὴ ὑπὸ σύγχρονο ἀμφίσει). Ὁ ἀκριτος Πολιτειακὸς καὶ πολιτιστικὸς Διαφωτισμὸς ἐσήμαινε ἀπομάκρυνσι ἀπὸ τὴν Βυζαντινορθόδοξο κοινὴ τοῦ χώρου, ἐπομένως ἀπίσχνανσι τῆς ἐπιρροῆς τῆς Ἐλλάδος στὸ φυσικὸ περιβάλλον της. Παρὰ ταῦτα τὸ Κράτος ἀντιφατικὰ ἐκτρέφει τὴν Μεγάλη Ἰδέα τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας χωρὶς Αὐτοκρατορία, ἀλλὰ μὲ ὑπερβολική, συχνὰ ὑστερική, ἔμφασι στὸν ἐθνικὸ χαρακτῆρά του. Τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ ὄλου χώρου, ἔθνη πλέον ἀπαιτοῦντα πλήρη κρατικὴ ὑπόστασι, ἐκλαμβάνουν συνεπῶς τὴν Ἰδέα ως κατακτητικὸ ἐπεκτατισμό, καὶ μάλιστα, δονικχωτικό.

Ἡ αἰξανομένη ἀπομόνωσις τῆς Ἐλλάδος στὸ πεδίο τὸ δποῖο ἐσκόπευε νὰ ἡγεμονεύσῃ κατέληξε στὸ ἰδεολόγημα τῆς ἀναβιώσεως τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ πνεύματος καὶ τῆς μοναδικότητός του. Ἀλλὰ ἡ ἀπουσία καλλιεργημένου

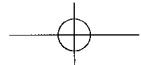
Αύτοφωτισμοῦ μὲ κατευθεῖαν ζωογόνο ἀντλησι ἀπὸ τὴν ἀρχαιοελληνικὴ παράδοσι ἐσήμαινε ἔμμεσο, τυπολατρικὴ Ἀρχαιολατρεία καὶ ἀκρατο μιμητισμὸ Δυτικῶν πολιτιστικῶν προτύπων — μὲ ὅχρον ἐπίτευγμα τὴν γραφικότητα ἐνὸς ἐπιτιθεμένου «τοπικοῦ χρώματος» στὸ πάντοτε καθυστερημένης εἰσαγωγῆς παρωχημένο ἐκάστοτε Εὐρωπαϊκὸ ρεῦμα. "Οταν ἡ μοναδικότης κατέστη ἔτσι περίγελως, ἐπενοήθη ἡ οίκουμενικότης, ἀντίθετο κενολόγημα ἵσαξι ἐκείνης. Τελευταῖα ὁ συρμὸς εἶναι ὑπὲρ μιᾶς ἐπιλεκτικῆς οίκουμενικότητος ποὺ ἐκφράζεται ως μετατοπισμένη μερικότης: ἡ Ἑλλὰς λέγεται ἀναπόσπαστο τμῆμα τῆς ΔυτικοΚεντρικῆς Εύρωπης.

Τὸ ὑστέρημα ἔργου, ἀξίας, ικανότητος δὲν κρύπτεται πλέον οὕτε ὑπὸ κενὲς φράσεις.

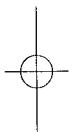
Τὸ ἀληθὲς πνεῦμα τῆς Ἐπαναστάσεως ἔκινει πρὸς μία ἀνάστασι τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος ἀπὸ τὴν ἐθελούσιο νάρκη του, ὥδινε τὴν ἀναγέννησι τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐβίαζε τὴν ἀνάτασι τοῦ γένους εἰς Μεγαλουργία: συγκεκριμένη ἐκφρασις αὐτῆς τῆς ἀφυπνίσεως ἦταν ἡ ζωτικὴ ἀνάγκη ηὔξημένου Ἑλληνικοῦ ρόλου στὸ γεωπολιτικὸ πλέγμα της, τὸν ΒαλκανοΜικρασιατικὸ χῶρο. Ἡ ἐκφρασις χωρὶς τὴν προϋπόθεσί της εἶναι ἀλαζονικὴ ἀπαίτησις, ποὺ μπορεῖ νὰ βασίζεται μὲν σὲ τύπους παλαιῶν δικαιωμάτων, ἀλλὰ εἶναι καταδικασμένη νὰ μείνῃ ἀδικαίωτη καὶ ἀνεκπλήρωτη στὴν πραγματικότητα.

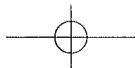
Τὸ γένος ἀκροποδίζεται στὰ ἔσχατα τῆς οὐσίας του, Θεοῦ θέλοντος ἵσως μὴ ἥδη ἐκπεπτωκός. "Ἄς περιενδυθῇ τὴν ζῶσα ἴσχυ τοῦ Λόγου, Ἑλληνικοῦ καὶ Ὀρθοδόξου, ὥστε νὰ ἐπανεύρῃ τὰ δικαιώματα τοῦ ὄψους του, ὥστε νὰ πραγματώσῃ τὴν μοναδικότητα καὶ οίκουμενικότητά του, ὥστε νὰ ἐκπληρώσῃ ἐπιτέλους τὴν οὕπω τελεσιουργηθεῖσα Ἐπανάστασί του. Βαρὺ ἀναφαίνεται τὸ νόημα τῆς μὴ ἐκπληρώσεως τοῦ Τάματος τοῦ "Ἐθνους.

Οἱ θεσμικὲς μεταβολὲς ποὺ προτείνονται ἀπὸ τὸν "Αξονα στὴν Ε.Ε. γιὰ τὰ θέματα Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς καὶ Πολιτικῆς Ἀσφαλείας, ἡ ἰδέα τῆς «κινητηρίου διάδοσης» καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναλογικῆς πλειοφηφίας στὴν λῆψι τῶν σχετικῶν

ἀποφάσεων, προϋποθέτουν μία ώρισμένη ἐπιλογὴ Στρατηγικῆς μὲ σαφεῖς γεωπολιτικοὺς στόχους.

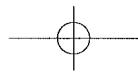
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 57

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΣΘΕΝΕΙΑ

Δεν ύπάρχει τρανώτερη άποδειξις του θυστηρήματος 'Ελληνισμού ποὺ εύνουχίζει τὴν Νεοελληνική πραγματικότητα ἀπὸ τὸ ὅτι ἡ ἐπίσημη ἔκφρασις τῆς κοινωνίας ἀθετεῖ, ἐμπράκτως καὶ θεωρητικῶς, τὶς προφανεῖς, ἀρχὲς αὐτοφυεῖς ἄλλωστε στὸν 'Ελληνισμὸν καὶ πεμπτουσία του, τῆς τελειότητος ὡς σκοποῦ, τῆς ἐγγενοῦς δυνάμεως τῆς τελειότητος, τῆς ἀρετῆς ὡς ἐξοχῆς καὶ ἀξίας καὶ ἴκανότητος, τῆς λειτουργικότητος καὶ χρησιμότητος του ἀγαθοῦ, του δικαιώματος τῆς ἀξίας καὶ του ἀδικαιώτου τῆς ἀπαξίας, του δικαίου ὡς δυνάμεως ἀποτελεσματικῆς ὥφελείας.

"Ετσι ἡ ἀνακυκλούμενη 'Αναξιοκρατία ποὺ μαστίζει τὸν τόπο ἔχει ἐγκλωβισθῆ εἰς ἔνα φανταστικὸ σύστημα 'Απαξιῶν, κατασταλτικὸ τῆς φυσικῆς ἐνεργείας τῶν πραγματικὰ ἀποτελεσματικῶν δυνάμεων. Χαρακτηριστικὴ ἀντιαρχὴ του συστήματος αὐτοῦ νοσηρότητος εἶναι ἡ μεθοδικὴ ἀπάρνησις του δικαιώματος τῆς ὑπεροχῆς, τῆς 'Ελληνικῆς προστακτικῆς τῆς 'Αριστείας («αἱὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων»). Ἀλλὰ μόνον ἡ ἴκανότης εἶναι ὅντως ἀγαθή, ἀφοῦ μόνον αὐτὴ μπορεῖ νὰ ὥφελήσῃ τὴν κοινωνία. Ἡ ἀποστέρησις του φυσικοῦ δικαιώματος κατευθυντηρίου κυριότητος ἀπὸ τὴν ἴκανότητα, καταργεῖ καὶ τὸν ἐστιασμὸ τῆς εὐθύνης τῶν ἔξελίξεων σὲ κάθε περίπτωσι, καὶ τοιουτότροπως ἀναστέλλει καὶ αὐτὲς τὶς ἀποφασιστικὲς ἔξελίξεις. Ἡ ἀνικανότης θὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀνάληφι εὐθυνῶν, ιδίως σὲ ζωτικὰ θέματα κρισίμου σπουδαιότητος. Τὸ σχετικῶς Τέλειο ἔχει πραγματικὴ δύναμι, ἡ δύναμις συνιστᾶ τὴν ἴκανότητα κατορθώσεως ἔργου, ἡ ἴκανότης πρέπει νὰ ἔχῃ δικαίωμα ἐνεργείας γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ἀναλάβῃ ούσιαστικὴ εὐθύνη δράσεως, ἀφοῦ μόνον αὐτὴ εἶναι ἀνθρωπίνως βεβαία γιὰ τὸ θετικὸ ἀποτέλεσμα. Ἡ συμπλοκὴ ἀξίας - δυνάμεως - ἴκανότητος - δικαιώματος - εὐθύνης - κατορθώματος ἀποτελεῖ τὸν εὐεργετικὸ κύκλο, τὸν δόποιο ἡ ἀναίρεσις του κεντρικοῦ κρίκου του δικαιώματος μετατρέπει στὸν φαῦλο κύκλο τῆς ἀπαξίας - ἀνικανότητος - δικαιώματος - ἀνευθυνότητος - ἀποτυχίας.

'Ο φαῦλος αὐτὸς κύκλος τῆς Νεοελληνικῆς καταπτώσεως δημιουργεῖ στὸν ἐσωτερικὸ χῶρο ὡς πρὸς μὲν τὴν οἰκονομία παρασιτισμό (ἀμοιβὴ ἀεργίας καὶ

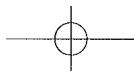

άχρηστίας), ώς πρὸς δὲ τὴν πολιτικὴν κομματισμό (έπιλογὴ παρατάξεως ἀντὶ προγράμματος), ώς πρὸς δὲ τὸν δημόσιο βίο ἀναξιοκρατία (ἡγεσία ἀνικανότητος), ώς πρὸς δὲ τὸν πολιτισμὸν ἀποπροσανατολισμό (ἀτονία καὶ σύγχυσι ταυτότητος), ώς πρὸς πάντα δὲ ἀναποτελεσματικότητα καὶ μικρότητα. Καλλιεργεῖται συντόνως ἡ αὐταπάτη ὅτι τὰ γεγονότα τῆς Ἰστορίας (θετικὰ ἢ ἀρνητικὰ) μποροῦν ἀπλῶς νὰ ἀγνοηθοῦν.

’Αλλὰ ἡ Δικαιοσύνη τῆς Ἰστορίας εἶναι ἀτεγχτος. Τὸ ἀμάρτημα τῆς ἀποτυχίας παράγει ἀρνητική δυναμική, ἡ δποία μπορεῖ νὰ ὑπερβαθῇ μὲ καταβολὴ δυσανάλογα μείζονος θετικῆς ἐνεργείας, καὶ οὕτε ἔτσι δλοκληρωτικά, ἀλλὰ μόνον ἐν μέρει. Τέτοια ἐνέργεια δὲν διαθέτει ἡ ἀνικανότης. Συνεπῶς, σφάλματα εἶναι μερικῶς ἀναστρέψιμα μόνον ἐὰν ἀποτελοῦν συμβεβηκότα ἀνθρώπινης ἀτελείας, καὶ ὅχι ὅταν προέρχωνται ἀπὸ συστηματικὴν ἀνεπάρκεια ἀξίας. Στὴν δεύτερη περίπτωσι ἡ ἀνικανότης εἶναι γόνιμος μήτρα διαδοχικῶν πραγματικῶν ἀποτυχιῶν (καλυπτομένων ὑπὸ ὀνομαστικὴν ὥραιοποίησι).

’Ο φαῦλος κύκλος τῆς Νεοελληνικῆς Ἀναξιοκρατίας τείνει νὰ παραμείνῃ ἄθραυστος ὅσο οἱ ἀποτυχίες ἀπορροφοῦνται καὶ οἱ συνέπειές των μετατοπίζονται. ’Αλλὰ ἡ συνεχὴς συσσώρευσις μετατοπισμένων ἀποτυχιῶν θὰ καταστῇ ἐκρηκτικὴ ὅταν ὑπερβῇ τὴν κρίσιμη μάζα ἀνεκτικότητος τῆς κοινωνίας. ’Ἐπὶ πλέον ἀποδειγμένη, ἐγγενὴς ἀνικανότης συστήματος καθίσταται τελικὰ παντελῶς ἀχρηστος. ’Οπότε κάθε λόγος ἐξωτερικῆς στηρίξεώς της ἐκμηδενίζεται ἐπίσης, μαζί μὲ κάθε ροπὴ ἐσωτερικῆς αὐτοσυντηρήσεως.

’Η Νεοελληνικὴ Ἡγετικὴ Ἀναξιοκρατία δυστροπεῖ εἰς τὸ νὰ ἀποδεχθῇ ὅτι ἡ ἀδυναμία συνεπιφέρει ἡλαττωμένα δικαιώματα. Προσφεύγει λοιπὸν εἰς μία ἰδεοληφία, τὴν δποία καὶ ἀγωνίζεται νὰ προβάλλῃ: ὅτι τὸ δίκαιο εἶναι ἀνεξάρτητο τῆς ἱκανότητος καὶ, ἐπομένως, τῆς λειτουργικότητος, καὶ ἄρα, τῆς χρησιμότητος. ’Αθετεῖ ἔτσι ἀντικρυς τὸ ἀρχαιοελληνικὸν βίωμα τοῦ κατ’ ἀξίαν καταμερισμοῦ ὡς βασικῆς δικαιοδοτικῆς ἀρχῆς: κατὰ φύσιν στὸ κάθε ὅν ἀνήκει ὅ, τι ἀναλογεῖ στὴν ἀξία του καὶ χρειάζεται γιὰ τὴν ἀνάδειξί της. ’Άλλοιμονο στὴν Κοινωνία ὅπου ὁ ἀχρηστος ἔχει «δικαίωμα» νὰ ἡγεῖται καὶ ἡγεῖται. ’Άλλοιμονο στὰ Κράτη τῶν δποίων οἱ Ἡγεσίες των καλύπτουν τὴν ἀδυναμία των

ύπὸ πομφόλυγες ἀδρανῶν «δικαίων». Καὶ ἀποτυγχάνουν —καὶ γελοιοποιοῦνται.

‘Ο ἀνίκανος εἶναι ἄχρηστος. ‘Ο ἄχρηστος δὲν ἔχει δικαίωμα σὲ λειτουργικότητα τὴν ὅποια ἔκ τῆς ἀδυναμίας του δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐνεργοποιήσῃ. Τὸ ἀλείτουργο δὲν ἔχει δίκαιο. ‘Οπουδήποτε καὶ νὰ προσφερθῇ, θὰ ἐγκαταλειφθῇ στὸ τέλος ἀδικαίωτο. ‘Ο ἄχρηστος καὶ δουλικὰ ἐκουσίως αὐτοπροσαρτώμενος ἐκβάλλεται ἀπὸ τὸν ἀκούσιο κύριό του. Εἶναι λάθος τῆς κοσμικῆς τάξεως, ἀνενεργὸ στοιχεῖο τοῦ δυναμικοῦ της, πραγματικὸ ἄχθος ἀρούρης.

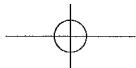
‘Η Νεοελληνικὴ Ἡγετικὴ Ἀναξιοκρατία (πολιτικὴ καὶ πνευματική) οίκειοποιεῖται ἀλλότρια ἀγαθά. Εἶναι κατὰ πάντα παρασιτική. Τὸ σοφὸν ὅμως μελέτημα πυρπολεῖ τὸν ἀφρονα ἰδίως κατὰ τὴν χρῆσίν του, ὁδηγεῖ δὲ εἰς ἀπρόσμενο ἀποτυχία. Ἀπορεῖ τότε χαῖνος ὁ Ἀνους διὰ τὴν ὀρθότητα τοῦ ἀλλοτρίου μελετήματος —οὐδέποτε γιὰ τὴν οίκεια ἀνικανότητα.

‘Η ἐγγενῆς ἀστάθεια κάθε Ἀναξιοκρατίας ἰδίως ὑπὸ συνθῆκες φυσικοῦ ἀνταγωνισμοῦ καὶ εἰς καταστάσεις ηὔξημένου κινδύνου, ἀρα ὑπὸ περιστάσεις φανερᾶς ἀνάγκης λήψεως ἀποφάσεων καὶ ἐπομένως ηὔξημένης εὐθύνης, τὴν ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀνέλπιδα ἀλλὰ τελικὰ ἀτελέσφορη προσπάθεια συσκοτίσεως τῆς πραγματικότητος καὶ ἐλέγχου τῆς πληροφορήσεως τόσον ἐν σχέσει πρὸς τὰ γεγονότα ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὴν ἔρμηνεία των.

“Ἐνα πρᾶγμα εἶναι ἐπικινδυνώτερο ἀπὸ τὴν ἄεργο ἀνικανότητα τοῦ Ἀναξίου: καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ προσπάθειά του νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως θὰ ἐνεργοῦσε ὁ Ἀξιος μὲ τὴν ἱκανότητά του.

Στὴν Νεοελληνικὴ Ἡγετικὴ Ἀναξιοκρατία καλλιεργεῖται ἡ Ἰλαροτραγικὴ ἀντίληψις ὅτι ἡ πονηρία τοῦ Ἀνίκανου μπορεῖ νὰ δανεισθῇ τὴν σοφία τοῦ Ἀξιος γιὰ νὰ ἐπιβιώσῃ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ. Ἀγνοεῖται ὅτι Ἀγαθότης, Σοφία καὶ Δεινότης συνυφίστανται. Καὶ ὅτι διάγνωσις σκοποῦ, διάρθρωσις σχεδίου καὶ διενέργεια ἐκτελέσεως συνακολουθοῦν καὶ συνακολουθοῦνται.

Τίποτε δὲν αὐτογελοιοποιεῖ περισσότερο ἀπὸ τὴν ὑπόκρισι πληρώματος ἐκ

μέρους τοῦ προφανοῦς ὑστερήματος.

‘Ο ΝεοΕλληνισμὸς ἔχει χαραγμένο ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὸ στίγμα τῆς ἀμαρτίας του: δὲν κατώρθωσε νὰ ἐνεργοποιήσῃ τὴν καυχωμένη κλασσικὴ παρακαταθήκη του, ἐνῷ ἀνέκφαντος κατὰ μείζονα ἔργα παραμένει ἡ ὁρθόδοξος πίστις του.

Κομπάζει ἡ τάλαινα ‘Ηγετικὴ ’Αναξιοκρατία περιφερομένη ἀναιδῶς παλαιὰ Μεγέθη Δόξης. Καὶ ἡ Δύναμις τῆς οἰκείας Δόξης ἡ ἴδια, φρίττει τὸν κενὸ λῆρο καὶ τὸν ὅγκο τοῦ ματαίου φρονήματος.

‘Η ‘Ηγετικὴ ’Αναξιοκρατία βυθίζεται στὸ τέναγος τῆς αὐταπάτης της ἐν μέσῳ κραιπάλης θεατρινισμῶν καὶ θλιβερῶν θρασυγέλοιων καμωμάτων. Τὸ ἄγος τοῦ φεύδους καταπνίγει τὸν ΝεοΕλληνισμό. ‘Η ταπείνωσις τῆς κολοσσιαίας ἀποτυχίας του εἶναι ἡ μόνη ἐλπὶς ἀναστάσεως.

